

אמת כואבת או שקר מלטף

כתיבה: שיראל פלח

עריכה : מאור רוש

עיצוב כריכה: שיראל פלח

נכתב במסגרת יוזמה חינוכית בתרבות יהודית- ישראלית .

חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

פרק ראשון :

נהייתי רעב, כבר אחרי צהריים ולא אכלתי כלום מהבוקר חוץ מהחטיף אנרגיה שממילא לא היה טעים, הלכתי לכיוון המטבח פתחתי את דלת המקרר והוצאתי את הסנדוויץ' מהשקית הצהובה שהספיקה להתקמט כבר ונדבק אליה נייר שעטף אותו ובטח נרטב מהמיץ של העגבנייה, לקחתי ביס גדול שכלל בערך שליש מהסנדוויץ' התענגתי עליו ונזכרתי, הם צריכים להגיע הסתכלתי בשעון וראיתי שהשעה כבר 17:58 הרגע המאושר חלף ברגע ששמעתי את הדפיקה בדלת, זרקתי את הסנדוויץ' שבאותו זמן היה נראה לי חלומי למרות שלא היה כל כך מושקע פתחתי את הדלת והרגשתי מבוכה כי ריחמתי עליהם מצד אחד ומהצד השני אני לא יכול לחבק ללטף או לעודד בכל דרך שכלול בה מגע .. חייכתי חיוך עצוב הסתכלתי להם בעיניים וסימנתי להם עם היד לשבת הייתי כל כך נבוך שיצא לי קול צפצפני מה שממש לא מסתדר עם הקול הגבוה שלי הם ישבו על הספות ואני הלכתי למטבח מוזגתי לנו כוסות מיץ עם קוביות קרח, הגשתי להם והתיישבתי על הכורסה החדשה שלי. הנחתי את הכוס שלי על הכיסא הקטן ששימש למעין שולחן שאלתי לשלומם והם שאלו אותי חזרה. למשך 2 דקות היה שקט מעצבן.

יואב שבר ראשון את השתיקה הווריד שלו במצח בלט, ראיתי שהפנים שלו מאדימות. קמתי כדי להדליק את המזגן ואז הוא צעק

"כאילו שהיקום שונא אותי

אני לא מאמין שזה קרה, למה דווקא לנו?

מה אכפת לי שזה פשוט קורה? אה?

לפעמים אני מרגיש כאילו שהיקום שונא אותי ומנסה בכל הכוח לגרום

לי להתפרק. מבחוח אני הכי חזק בעולם, קשוח, אחד כזה שכל הבנות

רוצות להיות בנות זוג שלו וכל הבנים רוצים להיות חברים שלו. אבל

מבפנים אני רגיש, מבולבל ולא תמיד יודע מה לעשות, אבל אבא? אבא

יכל לעשות הכל, אין בעיה שהוא לא יכל לפתור, אני זוכר איך בגיל 9

עידן שפר מה'3 עשה עליי חרם כי חברה שלו נפרדה ממנו בגללי, ואבא

התקשר לכל ההורים בשכבה לומר להם מה קרה ולמחרת כולם התנצלו בפניי והחרם נגמר מיד. אבל אני? אני לא סופרמן כמוהו. איך אני אמור להחזיק את המשפחה הזאת על הרגליים? אימא שלי השברירית הזאת, שמתפרקת כשנגמרות העגבניות הטירות בסופר. ואיתן, התינוק הזה שחושב שהוא הכי חכם בעולם. ולמרות שאני האח הגדול הוא מעולם לא הקשיב לי, למרות שאני יודע הרבה יותר טוב ממנו מה לעשות, יש לי יותר ניסיון חיים ממנו ואני תמיד הייתי כבר בגיל שלו כך שאני יודע איזו החלטה צריך לקחת בשלב הזה. המזל שלי, שעלמה היא חלק מהחיים שלי, הבחורה היחידה שלקח לי יותר משתי שניות להשיג אותה, הבחורה היחידה שלא ניסתה להרשים אותי בעזרת מותגים, סלנג ופוזת מיותרת, אלא כבשה אותי בבדיחות בחיך ובמבט הזה בעיניים כשמישהו זקוק לה, הרגע הזה שהיא מסתכלת עליך עם העיניים החומות ירוקות שלה שהאישונים שלה גדלים והעיניים שלה נפתחות, המבט הזה שנותן לך את הכוח לקום אחרי מאה נפילות ולהרים איתך עוד כמה אנשים בדרך, המבט הזה שגורם לך להרגיש מלך העולם, שאין אף אחד שיכול עליך. כל שבוע בשבת לפני המשחק כדורסל של הקבוצה שלי אני הולך אליה לפני המשחק, היא מסתכלת לי בעיניים במבט הזה ואומרת לי שאני הווינר שלה. ואם אני נופל היא מסתכלת עליי בדיוק באותו מבט ובתוך שניות אני קם על הרגליים וממשיך במשחק חזק ומדויק יותר. אלו הרגעים שאני מתכוון אליהם שאני אומר שמזל שהיא חלק מהחיים שלי. בלעדיה אני כלום."

הוא נשם עמוק ונשף עמוק עוד יותר ראיתי שזה עזר לו להתפרק חייכתי אליו והוא הרים את המבט שלו מהרצפה הוא הסתכל ברפרוף בשעון ושנינו הסתכלנו במבט תואם אל עבר איתן הילד העדין הזה שבהפרש לא נורא גדול קטן מיואב אבל נראה תינוק לידו, ריחמתי עליו, וחייכתי שהוא ידבר הייתי בטוח שהוא ישתוק במשך כל הפגישה, כמו בדרך כלל שיואב מתחיל לדבר ומוריד לו את כל הביטחון. ופתאום שמעתי את הקול שלו שרץ ונעים בדרך כלל וגורם למתח והעצבים שבחדר להיות רגועים יותר הופך להיות קשוח ובוגר הוא

הסתכל עליי ואמר אני לא תינוק ונמאס לי כבר שכולם אומרים את זה אתה לא מלך העולם יואב ואם אתה שואל אותי אני לא חושב שאתה כזה 'גבר' כמו שאתה וכל מי שמכיר אותנו בערך חושב אני חושב שאני בוגר יותר ממך ואני יכול להכיל ולהתאפק הרבה יותר מאנשים אחרים אני סופג את היחס המזלזל של כולם ובדרך כלל נותן לך את הבמה לקבל מחמאות אפילו מאבא אתה זה שהיה מקבל את כל תשומת הלב אז לא אין לי קוביות בבטן כמו שלך אבל אני עובד הרבה יותר קשה ממך בשביל להשיג את השתיים העלובות האלה שיש לי ולא אין לי חברה מושלמת שעוזרת לי בכל רגעי המשבר שלי אתה יודע למה? אז אני אסביר לך, הרי אין בנות כמו עלמה וגם אם יש אני לעולם לא אשיג אחת כזו ואין לי חשק והאמת שכבר אין לי כוח להיות איתך בעוד תחרות שבטח אתה תנצח בה כמו תמיד והאימא הזו שאתה בטוח שהיא כל כך שברירית היא האדם הכי נפלא בכל העולם הזה היא מכילה כל כך הרבה ויש לה את העצות הכי טובות. אפילו עכשיו בטח עובר לכם בראש מה קרה לצוציק הזה איזה בטחון הוא תפס. אז לא. לא תפסתי שום אומץ ובעוד רגע אני הולך להתפרק ואני אהיה בשוק מעצמי בדיוק כמוכם. אבל אני אומר את כל מה שיש לי הלב בדיוק כמו שהיא אמרה לי כי היא הבן אדם הכי חכם שיש וכל עצה שהיא תיתן לי אני איישם כי היא בחיים לא אכזבה אותי כמו בפעם ההיא שהיא אמרה לי ללכת לשחק כדורגל ולא כדורסל כי אני סתם אכנס לעוד תחרות עם יואב כמו בפעם ההיא שהיא אמרה לי ללכת לשיעור פיתוח קול הדבר היחידי שאני הכי טוב בו בעצם אני היחיד שטוב בו כמו בפעם ההיא שהיא אמרה לי לא להתערב עם שרון, האמת שבפעם ההיא לא הקשבתי לה והפסדתי את כל דמיי הכיס שלי בקיצור אני חושב שהבנת את המסר."

הוא קם מהספה והלך בצעדים ענקיים והליכה מהירה לכיוון המטבח. שקט כזה לא שמעתי מעולם אפילו המקרר שהתקלקל לפני יומיים ומשמיע רעש צפצופי ומעצבן פתאום שתק. הסתכלתי לעיניים הגדולות והיפות של יואב שבדרך כלל יש לו מה להגיד וברגע הזה הוא

היה חסר מילים, כולנו היינו. איתן חזר והתיישב בכורסה האפורה שדהתה והפכה להיות לבנה השריטות שבמשענת בלטו כשהוא נשען עליה והשקע שהוא יצר בספה שהוא ישב בה בהתחלה נעלם. ואז קרה רגע הרבה יותר מוזר ומפתיע לא הבנתי איך זה קרה, איתן שיחק באצבעות הארוכות שלו ובחן את הפסים הסימטריים שבריבוע הקטן ברצפה הסתכלתי עליו ולא ידעתי מה לומר ואז משום מקום יואב קם וסטר לאיתן סטירה כזו שלא הבנתי מה קורה לו נהייתי אדום ורציתי לברוח, מעולם לא נתקלתי בכזו סיטואציה. יואב הסתכל לו בעיניים במבט קודר הנהן לצדדים עם הראש במבט מאוכזב ויצא מהדלת בצעדים גדולים. זה היה מבהיל ומוזר. במבט של איתן ראיתי חוסר אונים מטורף וכדי לא להביך אותו ולקחת את כוס המיץ שלי שכל קוביות הקרח בה נמסו כבר והתערבבו עם המיץ למטבח, מזגתי לשנינו שתייה חדשה והנחתי אותה על התחתיות הירוקות שקיבלתי בפסח היה רעש חזק של שקט ואז שברתי אותו בגמגום מביך " אמממ... אני לא.. לא, הוא עצר אותי באמצע ואמר " אני מצטער. אני הולך עכשיו לרוץ זה יעזור לי להירגע " הוא קם ובמהירות שם את המיץ במטבח ניער את הכורסה לבש את הווסט ויצא מהדלת שמעתי את הטריקה שלה בין כל המחשבות המבולבלות שעברו לי בראש מצמצתי אחרי דקה שלמה שהעינייים שלי היו פתוחות בחוסר הבעה נשמתי חזק הורדתי את הנעליים ונכנסתי עם הג'ינס והחולצה הצמודה למיטה לא היה לי נוח אבל עוד יותר לא היה לי כוח להחליף בגדים בקושי עברו חמש דקות וכבר הרגשתי שהעינייים שלי נעצמות. אפשר לסכם את היום הזה בתור יום מתיש ..

פרק שני:

בעודי ישן שינה מתוקה אחרי יום מעייף ביותר, באמצע חלום נעים: אני באי מבודד עם משרתים, קוקוסים, נשים שמסתובבות סביבי כל היום שמש, ים..מה יותר מזה?

האישה הפיליפינית הגבוהה עם העיניים המלוכסנות, שאגב בעיניי הייתה היפה ביותר הגישה לי שייק בננה תמר, כמו האלה שאני אוהב לשתות מדוכן המיצים בתל אביב אני מקפל את הקש נושם עמוק מסתכל לכיוון השמש מחייך ולוגם את השלוק הכי טעים בעולם!! סיימתי את השלוק האגדי ואני מתכונן לעוד אחד נוסף אני מקפל שוב את הקש פותח את הפה ופתאום אני שומע מהשידה החומה לידי את הפלאפון הנייד שלי משמיע רעש מעצבן של רטט התבלבלתי לגמרי ולא הבנתי איך השידה שליד המיטה שלי הגיעה לאי טרופי קסום ואז התעוררתי פקחתי את העיניים בשנייה אחת והרגשתי מבואס כל כך, שפשפתי את העיניים הסתכלתי ישר וראיתי בממיר של הטלוויזיה שהשעה היא 11:15. הרעש המעצבן של הרטט בפלאפון הנייד שלי הדהד לי באוזן סובבתי את הראש אל עבר הרעש המעצבן הסתכלתי על הצג וראיתי שכתוב גלית שושני הייתי בטוח שאני מדמיין אז שפשפתי שוב את העיניים, פקחתי אותן ועדיין השם שהופיע על הצג היה גלית שושני הייתי המום והרמתי את הפלאפון האצבע שלי הייתה על המסך שלו שהרגיש כל כך קר לעומת השמיכה הנעימה שכיסתה אותה לפני כן, שנייה לפני שעניתי היא ניתקה.

עברו לי מליון מחשבות בראש, השעה יחסית מאוחרת, היה היום יום מורכב לכולנו, היא מעולם לא התקשרה אליי לאחר השעה 20:00.

אולי קרה משהו?

אולי היא כועסת עלי?

רגע.. למה שהיא תכעס עלי?

בעוד המחשבות המודאגות רצות בראשי הפלאפון צלצל שוב, הפעם עניתי מהר "הלו?"

"גלית הכל בסדר?"

"אני נורא מצטערת על השעה, הערתי אותך?"

"לא, עוד לא נרדמתי, קרה משהו?" (ממש עוד לא נרדמתי רק הייתי בחלום בגן עדן)
"שוב אני נורא מצטערת על השעה, לא הייתי מצלצלת אם זה לא היה דחוף"
גלית, מה קרה?"

"יואב חזר הביתה אחרי הפגישה איתך כועס כל כך הוא פתח את הדלת
בעצבים, לא אמר שלום או שאל מה נשמע. הוא נכנס לחדר שלו טרק את הדלת ולא
יצא ממנה עד השעה 1:00 2 אחרי שדפקתי בדלת רבע שעה.
הוא פתח אותה צעק עליי שאני חופרת, קרציה, מציקה ומעצבנת."
"אוי לא נורא ככה זה בני נוער הם קודם אומרים ואחר כך חושבים"
"ספר לי על זה...", בכל אופן איתן לא נכנס הביתה עדיין מאז הפגישה איתך
וששאלתי את יואב אם הוא יודע איפה הוא אז הוא ענה לי שלא אבל שהוא מקווה
מאוד שאיזה מחבל חטף אותו ואנחנו לא נצטרך לראות אותו לעולם."
"מה?!"

"אני נורא מודאגת ויואב לא מסכים בשום אופן לפתוח לי את הדלת, זה לא מתאים
לאיתן להיעלם ככה בלי להודיע, בלי לענות לפלאפון"
"אולי הוא אצל חברים ונגמרה לו הסוללה?"
"הוא תמיד מתקשר מחבר להודיע שהוא הולך, לבקש רשות לומר מתי הוא חוזר..."
"אוקיי אבל איך אני יכול לעזור לך?"
"הבן אדם האחרון שראה אותו מאז שהוא נעלם היה אתה, קרה אולי משהו חריג
שיעזור לי לדעת מה קורה עם הבן שלי?"
"אמנם... האמת שבסוף הפגישה הייתה תקרית מפתיעה עם יואב ואיתן אבל אני
מצטער אני לא יכול לספר לך על זה..."
"תגיד לי אתה אמיתי? הילד הקטן שלי משוטט לו ברחובות אני לא יודעת מה
קורה איתו, אולי קרה לו משהו? ואתה חוסך לי פה פרטים?"
"גלית תירגע, מה קורה לך?"
"אל תגיד לי תירגע!!!"

הצעקות הבאות כבר היו בפה שלה בדרך לאוזן שלי שכבר הפכה אדומה מהצווחות
שלה.
הרעש של הדלת שנפתחה עצרה אותן.
שמעתי קול נפילה והבנתי שנפל לה הפלאפון הייתי בשוק מהצרחות שלה ושמעתי

אותה ברקע אומרת תוך כדי נשימות "איתן!! תגיד אתה השתגעתי? אתה יודע איך אני דאגתי לך?!"

"אמא תנשמי הכל בסדר"

"חמוד שלי למה לא הודעת לי איפה אתה לא מבין מה קרה לי התקשרתי לחצי מהכיתה שלך כבר אפילו לאמיר התקשרתי"

"אמיר?"

"אוי אמיר", היא צעקה את השם שלי ושמעתי את הנעליים שלה הולכות במהירות על הרצפה והרעש שלהן היה חזק מפעם לפעם.

"אמיר אני ממש מצטערת איתן הגיע הביתה, סליחה על השעה ועל ההיסטריה, אתה יודע איך אני.. מצטערת נורא!"

"זה בסדר גלית, פעם הבאה קצת קור רוח לא יזיק"

מצטערת נורא , לילה טוב"

"לילה טוב" עניתי לה וניתקתי את השיחה

נשמתי עמוק והרגשתי מעט עצבים עולים בגופי , שיחות טלפון מבוהלות באמצע הלילה .. זה קצת גדול עליי , לפעמים נדמה לי שעשיתי טעות עם המשפחה הזו .

משפחה מורכבת מדי .. צריכה המון יחס , המזל שלי הוא שאני אדם סבלני שמוכן לחלוק את הזמן שלי .

החלטתי להתעלם מהשיחה הזו ולחזור סוף סוף לישון .

פרק שלישי:

הפלאפון שלי מצלצל ומי זה? איתן כמה מפתיע..

נשמתי נשימה עמוקה שהראית על זה שאני מעוצבן מכך, עניתי בקול מבואס "כן איתן מה שלומך?"

"הכל בסדר מה איתך?" הוא ענה במהירות כאילו שיש לו איזה מגילת מילים לומר לי עכשיו

"אני מצוין, ביום חופשי" ציינתי כדי שהוא לא יעשה זאת שוב

"אני מצטער אתה רוצה שנדבר מאוחר יותר?" הוא שאל והרגשתי את חוסר הנעימות שהוא הרגיש

"זה בסדר כבר התקשרת וכבר עניתי מה רצית לומר?"

"רק רציתי להודיע לך שאני לא מגיע אליך יותר ביחד עם יואב, שהוא בא אני לא מגיע!"

"אוקיי אני מכבד את זה" עניתי לו כדי שהשיחה תיגמר

"תודה להתראות וסליחה שהפרעתי לך"

ניתקתי מהר בלי לומר להתראות וקמתי מהמיטה לכיוון האמבטיה צחצחתי שיניים שטפתי פנים ונכנסתי להתקלח , להתחיל את היום שלי רענן יותר, היום חלף לו במהירות הייתי באוניברסיטה חזרתי הביתה אכלתי קראתי קצת והתקשרתי לאימא שלי לשאול מה שלומה היא ענתה אחרי שתי שניות ודיברה בקול מחוץ כאילו חיכתה לשיחה הזו בקוצר רוח

"נסידך שלי מה שלומך? איזה כיף שאתה מתקשר מדיי פעם"

לא הבנתי אם היא אומרת את זה בציניות או שהיא באמת ממש שמחה שהתקשרתי

"בסדר אימא מה איתך?" עניתי בקול הכי נחמד שלי

"מתי אתה מתכוון לבוא לבקר את אימא שלך? אנשים זקנים ילכו מהעולם בקרוב כדאי לך מאוד לנצל אותם עד אז" היא אמרה בשובבות כאילו מנסה לעצבן אותי

"חס וחלילה" עניתי מבוהל לא מבין למה היא אומרת את זה, היא הרי לא זקנה בכלל

"אני צוחקת ילד שלי, בסך הכל התגעגעתי" היא אמרה בקול רגוע ונעים שאני כל כך אוהב

"אני אבוא היום אימא אחרי הצהריים"

"באמת??" היא שאלה והייתה נשמעת כלכך מופתעת ומאושרת

שמחתי כל כך שאני יכול לשמח אותה ואז נזכרתי שאני צריך להיפגש עם

איתן,אוף איתו אני תמיד מוצא את הטיימינג הכי גרוע בשבילו

"אוי אימא אני מצטער אין לי זמן היום אבל אני באמת מבטיח לך שאני אבוא

אלייך בקרוב גם אני התגעגעתי אלייך ולמרק הטעים שלך"

"אוי שמחתי לשווא,לא חשוב ילד העיקר הכוונה,אני שמחה שהתקשרת לפחות"

היא אומרת ואני מרגיש שהיא כל כך התבאסה מכך שאני לא יכול לבוא

והתבאסתי בעצמי

"טוב אימא, סליחה בכל מקרה שביאסתי אותך" אמרתי בקול הכי מתנצל שמצאתי

"הכל בסדר שיהיה לך יום טוב אני אוהבת אותך"

"תודה להתראות גם לך"

ניתקתי את הטלפון והרגשתי פספוס ורגשות אשמה היא לא ביקשה ממני כל כך

הרבה רק שאבוא לבקר אותה בין מחשבות האשמה שלי נזכרתי באיתן

חייגתי אליו והוא היה בשיחה ממתינה וענה לי רק בפעם השנייה

"היי איתן מה נשמע?" עניתי בקול מחויך בזיוף

"בסדר אמיר אני שמח שהתקשרת" הוא ענה בחיוך אמיתי ושאל אם קרה משהו

"לא קרה כלום,רצית שניפגש שנינו לדבר ונראה לי שזה יהיה טוב אני פנוי היום"

"אני יכול להגיע היום בערב אם זה נוח לך"

לא זה לא נוח לי אני רוצה לשכב על המיטה המאוד מאוד נוחה של אימא שלי

ולאכול מרק

"בסדר תגיע בשש וחצי" אמרתי וניסיתי לא להראות יותר מדי מאוכזב מכך שהוא

יכול להגיע היום

"אוקיי להתראות" הוא אמר והיה נשמע מרוצה

המשכתי לקרוא וראיתי קצת חדשות עד שהגיעה השעה שש וחצי

פרק רביעי :

נשמע צלצול בפעמון הבית וקמתי לפתוח את הדלת
איתן עמד שם עם חיוך רחב ובגדי כדורגל כדור ביד ותיק גדול בצבע אדום
שתואם לבגדים נתלה על כתפו חייכתי חזרה וביקשתי שייכנס
הוא לקח כיסא מהשולחן הגדול בפינת האוכל והתיישב מולי
"קרה משהו מיוחד בזמן האחרון?" שאלתי אותו ברוגע
"האמת שמאז שהיינו פה אני ויואב לא מדברים בכלל,אני שונא אותו" הוא אמר
בקול שקט כאילו שלא דיבר כלל,השפיל את מבטו וראיתי בעיניו זעם עצום
"למה מה קרה?" שאלתי מופתע , אני לא רגיל לראות את איתן שונא הוא ילד כזה
חם ואוהב
"נמאס לי ממנו כבר אין לי כוח אליו" הוא אמר בקול רם יותר
"איתן,תענה לי בבגרות אתה לא ילד קטן" אמרתי לו והתחרטתי על כך,אני לא
המורה שלו מה אני מדבר אליו ככה
הוא הרים את מבטו אליי לכמה שניות והמבט בעיניים שלו מלחיץ אותי,מה בסך
הכל אמרתי,שלא יענה לי כמו ילד קטן?
"אני ויואב אף פעם לא היינו חברים טובים,הוא תמיד מתנשא מעליי,תמיד מתנהג
כאילו שהוא יותר טוב ממני וברוב המקרים הוא צודק,יכול להיות שבגלל זה אני כל
כך שונא אותו"
הוא ילד כל כך בוגר כל כך חכם אני מת עליו,אמרתי בראשי ומחקתי את המחשבה
הזו מייד
"שיצאתי מהפגישה איתך חשבתי על הלוויה של אבא והלכתי לקבר שלו"
"מה?!" צעקתי בבהלה,למה הוא הולך לבד לבית קברות?
"תירגע" הוא ציחקק בשקט ואמר
"זה קצת אגואיסטי אני יודע,אבל אתה יודע מה אני הכי זוכר מהלוויה של אבא?"
הוא אומר וכאילו נגעל מעצמו
"מה?" שאלתי אותו בשקט ולא הבנתי איך זה קשור לזה שהוא לא מדבר עם יואב

"את תפילת הקדיש שיואב קרא, שזה היה ברור שהוא ייקרא אותה לאף אחד לא היה ספק, הם הסתכלו עליו בעיניים הדומעות שלהם בהערצה ואני עמדתי בצד בכיתי ושמעתי את המילים מטיילות לי בגוף, כל מילה צבטה אותי חזק בבטן"

" יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא.

יתגדל ויתקדש שמו הגדול

בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְּרַעוּתָהּ,

בעולם שברא כרצונו

וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ וְיִצְמַח פְּרָקְנָה וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ.

וימליך מלכותו ויצמיח ישועתו ויקרב משיחו

בְּחֵיכֹן וּבְיוֹמֵיכֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל,

בחייכם ובימיכם ובחיייהם של כל בית ישראל

בְּעֶגְלָא וּבְזִמְנֵי קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן.

במהרה ובזמן קרוב, ואמרו אמן

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וּלְעֵלְמֵי עֲלַמְיָא,

יהיה שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר,

יתברך וישתבח ויתפאר

וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר

ויתרומם ויתנשא ויתהדר

וְיִתְעַלָּה וְיִתְהַלָּל, שְׁמֵהּ דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

ויתעלה ויתהלל שמו של הקדוש ברוך הוא

לְעֵלָא מִן כָּל בְּרִכְתָּא וְשִׁירָתָא תְּשַׁבְּחָתָא

למעלה מכל הברכות והשירות התשבחות

וְנַחֲמָתָא דְאִמְרֵי בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן.

והנחמות שאנו אומרים בעולם ואמרו אמן.

עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוּמָיו

עושה שלום במרומיו

הוא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל
וְאָמְרוּ אָמֵן. "

פרק חמישי :

הוא דקלם באדישות את כל תפילת הקדיש, הייתי המום הסתכלתי עליו חסר הבעה לא מבין מה קורה פה. הוא סיים את התפילה והסתכל עליי מופתע מהתגובה שלי כאילו שזה מובן מאליו שכל ילד בגיל שלו יודע לדקלם בעל פה את תפילת הקדיש "זו תפילה משמעותית בשבילי" הוא אמר לי בניסיון להסביר לי למה הוא יודע אותה כל כך טוב

"עד כדי כך?" שאלתי אותו עדיין מופתע ופעור פה

הוא חייד והנהן בראשו, "אתה בטח נגעל ממני עכשיו, אחרי ששמעת שזה הדבר הכי משמעותי בשבילי בסיטואציה הכי כואבת בחיים שלי, אתה בטח חושב שאני קנאי נוראי ושאין לי מספיק כבוד לאבא שלי" הוא קובע בטון מזלזל

"מה פתאום איתן, אתה ילד טוב אני יודע את זה אתה פשוט צריך לדעת לשלוט בקנאה שלך כלפיי יואב, הוא אחיך הגדול ו..". הוא קוטע אותי בכעס "אז מה ל א א כ פ ת ל י שהוא אחי הגדול אני שונא אותו והוא לא גדול ממני בכל כך הרבה" המצח שלו מתכווץ מרוב כעס והוא נהיה כמעט אדום

"אני מצטער אתה צודק" אמרתי מופתע ולחוצץ. איתן נשם ונשף במהירות מופרזת ורגשתי את הווריד שבמצחו בולט, נהיה לי דה ז'ה וו מהפעם הקודמת שהוא התפרץ כך. שתקנו כמה שניות ואז הוא אמר עדיין מנשף במהירות "אני מצטער אני צריך להתחיל לשלוט בכעסים שלי" לא ידעתי מה להגיד אז שתקתי, בהיתי המום בפנים שלו לכמה שניות ואז התאפסתי על עצמי

"זה בסדר איתן זה בדיוק המקום להתפרק" עניתי בקול מנחם ורגוע שאני בעצמי הייתי ממש לחוצץ.

"אני יודע אבל אתה לא אשם במערבולת הרגשות שמציפה אותי בזמן האחרון"

"ממה אתה חושב שהיא נגרמה?" שאלתי להתנהג כרגיל

"היא תמיד הייתה קיימת אבל אף פעם לא בכזו צורה, אף פעם לא בכזאת תדירות"

"ומה לדעתך גרם לה להתפרץ כך?"

"אני חושב שמאז שאבא נפטר ויואב נהיה הגבר הבוגר של הבית זה קרה,אני שונא את זה שהוא מתנהג ככה,הוא לא אבא שלי ואני לא צריך אותו, הוא גם מקטין את אימא שלי למרות שזה לא מגיע לה,וזה שכולם מעריצים אותו וגאים בו כל כך על חשבוני זה הכי מעצבן,כאילו מי הוא,הוא לא עושה כלום היא מחזיקה את הבית גם כלכלית והיא גם מאכילה אותנו ודואגת לנו רק לעיניי כולם הוא מתנהג כאילו שהוא מחזיק את הבית הזה ושבלעדיו הוא היה מתפרק,רק לפעמים שאימא נשברת הוא מחזק אותה" הוא אמר ממש ממש מהר בלי הפסקה בין המילים "אוקיי איתן זה בסדר אתה בתקופה עמוסה ומורכבת,אתה בגיל ההתבגרות זה בסדר שתתפרץ מדי פעם,אתה רק צריך לדעת לשלוט בזה"

"אני יודע,אני מנסה, לפעמים הדברים פשוט יוצאים לי מהפה בלי שאני שם לב לזה"

ממתי איתן אחד כזה שלא שם לב למה שיוצא לו מהפה הוא ילד רגוע ונחמד בדרך כלל זה כל כך לא מתאים לו כל השינוי הזה

"בוא נסכם שכל פעם שאתה מרגיש שאתה עומד להתפרץ אתה נושם עמוק ומנסה להירגע"

הוא צחק קצת וענה לי בציניות: "אני לא ילד קטן ובטח שלא איזה מופרע,אני לא צריך תרגילים של ילדים בכיתה א שהמורה מעצבנת אותם"

"ברור שלא, אל תפרש את הדברים שלי אחרת אני רק מנסה לעזור לך לשלוט בעצבים שלך" אמרתי בקול מתנצל

לאחר כמה שניות של שתיקה הוא נרגע קצת וחזר לו הצבע לפנים , "בכל פעם שתרגיש שאתה מתפוצץ ולא יכול להכיל יותר,תתקשר אליי וניפגש לדבר" הוספתי בחיוך

הוא חייך חיוך שליו והשיניים הלבנות שלו הציצו מהפתח בין השפתיים שלו, הוא הודה לי בקול הרך והנעים שלו שלא שמעתי הרבה זמן, חייכתי אליו חזרה "אין בעד מה" עניתי בניסיון להמשיך את הרגע הנחמד והצלצול הדבילי של הפלאפון שלי מנע ממנו להישאר , ראיתי את השם של גלית על הצג והתלבטתי אם לענות

"זה בסדר תענה, נראה לי שאני אלך" הוא אמר בעודו קם מהכיסא, הוא סידר אותו במקום, הוא ממש מנומס.

"להתראות איתן מקווה שעזרתני" עניתי בחיוך רחב והוא החזיר לי חיוך אמר להתראות ויצא.

פרק שישי:

קמתי לענות וגלית ניתקה שנייה לפני שהספקתי לענות לה ואני ניצלתי את הזמן הפנוי שלי להתקשר לאריק לקבל עדכונים. לקחתי נשימה עמוקה, זה עוזר לי להתכונן לכל המידע שאני צריך להכיל לפני שאני מדבר איתו, האמת שאני נהנה מזה הוא מלא באקשן ומסתורין.

הנחתי את היד על המקש שמחייג ופתאום תקף אותי כאב ראש נוראי, סובבתי לכיווני את הכיסא במטבח והתיישבתי עליו החזקתי חזק את ראשי ולא הבנתי מה קרה לי, פתאום נהייתי חלש ועייף. חיכיתי כמה שניות עד שנרגע לי הכאב וקמתי לקחת כדור, פתחתי את הארון והוצאתי את קופסת התרופות שנראית כמו בית מרקחת קטן, הוצאתי את הקופסה הוורודה של הכדורים לכאב ראש הסתבכתי איתה קצת עד שהצלחתי להוציא כדור ולבסוף הצלחתי, הפלתי שלושה כדורים על הרצפה אבל את הכדור הרביעי שתיתי במהרה, הלכתי לחדר השינה ונשכבתי על המיטה לזמן קצר עד שהרגשתי טוב יותר ואז נזכרתי באריק, אני חייב לדבר איתו, בטוח קרה משהו חדש, עם האיש הזה אי אפשר לדעת, הוא אדם כזה, איש גדול בעולם קטן.

בעודי מתמלא במחשבות והשערות על מקרים שיכלו לקרות איתן מתקשר אליי, מה קרה עכשיו? שאלתי את עצמי, הראש שלי היה מלא במחשבות וכאבים אז החלטתי שלא לענות, הושטתי את היד לפלאפון שלי נשפתי בייאוש והשתקתי אותו. לא עברה אפילו דקה אחת ואיתן צלצל שוב, עדיין הייתי חסר כוח אבל הייתה לי הרגשה שמשהו קרה, התלבטתי לשנייה ואז עניתי במהירות לפני שהוא ינתק

"היי איתן הכל בסדר?" אמרתי בניסיון להסתיר את מצבי

"לא!" הוא צעק מבוהל ואני הרגשתי בהלה גדולה יותר

"מה קרה איתן?" עניתי ברוגע, שאני בכלל מבוהל ולחץ יותר ממנו אני חושב

"אני לא יודע איך לומר את זה אמיר, אבל אבא שלי חי!" הוא ענה לי ואני

שמעתי בקולו את החיוך והתקווה שבטח תתנפץ, זה נפוץ מאוד שאנשים

שמאבדים אנשים שקרובים אליהם חושבים שהם בחיים

"איתן בוא ננשום עמוק וננסה להירגע אוקיי?" ניסיתי להרגיע אותו ונלחצתי קצת בעצמי, אני כל כך לא רוצה להיות זה שמנפץ לו את התקווה..

התקוות שלנו, הן אלו שמניעות אותנו בחיים. אפשר לעצור בן אדם מלהגיע ליעדיו בעזרת פחד, שנאה, חשש אפילו אהבה אך אם יש לו עוד תקווה, זה רק יעכב אותו קצת בדרך לצעד הבא בעקבות היעד, הם שוכחים את כל הסיבות למה זה לא יכול לקרות ונאחזים בסיבה אחת בודדת למה זה כן יכול לקרות, וכך אנשים משיגים את מה שהם רוצים.

"לא לא לא לא זה פשוט לא קורה עכשיו לא לא..." הוא צעק ואני השתתקתי בחוסר הבנה

"אתה לא מאמין לי, אתה חושב שהשתגעתי" הוא אמר כהסבר לשתיקה שלי לא ידעתי מה לומר והשתיקה הרגישה לי הדבר הנורא ביותר בעולם, הייתי חייב לעצור אותה והסקרנות שלי גברה עליי ועל הרצון שלי לדבר עם אריק "רוצה לבוא?" שאלתי

"כבר מאוחר ואני לא יכול לצאת, מחר בשנייה שאני קם אני מצלצל אליך וניפגש בסדר?" הסקרנות שלי גברה עליי וניסיתי לשכנע אותו לבוא, גיסיון כושל.

"לילה טוב" אמרתי מאוכזב ואז נזכרתי באריק והרגשתי שהסקרנות שלי קיפצה מאיתן אליו. קמתי מהמיטה למטבח וחיכיתי שיעברו חמש דקות עד שאני אתקשר לאריק זה עוזר לי לעשות הפרדה בין השיחות וכך לא מתבלבלים לי הפרטים.

סוף סוף עברו חמש דקות והתקשרתי לאריק.

פרק שביעי :

"הלו" הוא ענה בקול הגבוה שלו שדי מלחיק האמת

"אריק!" אמרתי בהתלהבות כמו ילדה קטנה שראתה את אביה במופע המחול שלה אחרי שהוא אמר שהוא לא יבוא

"כן זה אני" הוא ענה באדישות שגרמה לי להרגיש לא נוח עם הרצון שלי לדבר איתו והובילה לשינוי בקול שלי ממצב מתלהב ונרגש למצב מתנשא ואדיש

"מה העניינים?" שאלתי

"אף אחד לא יודע על השיחות שלנו נכון?" הוא שאל בלחץ בעודי מתעניין בשלומי, אני מת על זה שהוא כל כך מסתורי זה גורם לי להרגיש חשוב שאני איש הסוד שלו

"ברור שלא, אתה יכול לסמוך עליי" עניתי והניסיון שלי להסתיר את התלהבותי נכשל.

סיפרתי לו על מה שקורה בארץ על השינויים המשעממים והצפויים מדי שקורים בפוליטיקה והוא נשמע מתעניין

שאלתי אם הוא מצא עבודה והוא סיפר לי שהוא עבר בשבוע שעבר בראיון עבודה בתור מאבטח והתקבל הייתי כל כך מופתע וקצת לגלגתי על כך, איך איש כמוהו עובד כמאבטח? הוא הסביר לי שזה לא משנה ממה אתה מרוויח כסף הסיפוק בא מדברים אחרים כי ככה זה שהחיים עוצרים צריך לרוץ יותר מהר..

הוא סיפר לי שהוא פגש במלון שהוא מתגורר בו מישהי שממש דומה לאשתו הוא עקב אחריה כל היום עד שהיא תפסה אותו עומד מחוץ לחדרה ונתנה לו סטירה צחקנו קצת והרגשתי את התסכול בקול שלו האיש הכל כך קשוח וחזק הזה מתפרק לאט לאט כמו ביסקווית קשה כל כך שמכניסים לתוך כוס התה ואז לאט לאט הוא הופך למין ספוג מתפורר כזה חסר טעם ויציבות

שאלתי אותו אם הוא פגש מישהי והוא ענה לי בתמימות מכוונת "מה זאת אומרת?"

"אתה יודע מישהי שתהיה לך לבת זוג .." אמרתי והרגשתי את החרטה כבר באמצע המשפט כי הרי מה חשבתי לעצמי ברור שלא

"נראה לך באמת ? אתה מטומטם או מה?! " הוא אמר ונשמע כועס כל כך, נעלבתי קצת האמת כי הרי אני רק רציתי להתעניין ולעזור לו להתחיל מחדש את חייו שתקתי כמה שניות כדי להסתיר את כך שנעלבתי אבל כדי להבהיר את זה שזה לא בדיוק היה לי נעים

"אני כל כך מתגעגע" הוא אמר והקול הכל כך גבוה וקשוח שלו הפך לקול הכי רך ששמעתי בחיי

"מה? " אמרתי בחוסר הבנה

"לא אליך מטומטם " הוא אמר ויכולתי לדמיין אותו מגלגל עיניים במבט מתנשא, וזה גרם לי שוב להרגיש רע

"אהה ברור, אז למי? "

" לילדים שלי לחיים שלי לאשתי ללא לפחד מכל דבר קטן שאני עושה " הוא נשם עמוק והמשיך "אתה יודע אילו רגשות אשמה מטורפים אני סוחב איתי , אתה יודע כמה קשה לי להירדם בלילה ? אני נשאר ער רק כדי לא לחלום עליהם ואז אני חושב עליהם ונקרע מבפנים , בלילה זה הכי קשה ברוב שעות היום אני מנסה להדחיק אבל בלילה אני נזכר בכמה כיף היה לי לקבל חיבוק ונשיקת לילה טוב מהם כמה כיף היה לי להתלונן על המיטה השבורה ואז שהיא אומרת לי שמה זה משנה על מה נישן העיקר שביחד .. זה שובר אותי מבפנים .

"אני מבין אריק זה היה ברור שזה ייקרה אבל היית חייב לעשות את זה, בשבילם "

" אני יודע .. מה עם יואב ואיתן? "

פרק שמיני:

לא ידעתי איך לומר לו שהמשפחה הזאת מתפרקת

איך אומר לו שמאז שעזב אני שומע על כך הרבה צרות והתפלגויות, איך אספר לו שעמוד התווך של המשפחה הזאת פשוט נפל והתרסק איך אומר לו שאיתן אמר לי שהוא חושב שאביו חי?!

"יואב ואיתן מגיעים אליי באופן קבוע ואנחנו עורכים שיחות חשובות ואני אפילו שם לב לשיפור במצבם" שיקרתי, והרגשתי נורא איך אני יכול לעשות לו את זה מה חשבתי לעצמי בכלל?

"באמת?" הוא אמר בהתרגשות ושמחה כזו שלא חשבתי שאני יכול לגרום לו , בעזרת שקר.. אבל הרי הוא זה שלימד אותי : עדיף שקר מלטף מאמת כואבת .

הוא האדם האחרון שיכול להטיף לי על שקרים חשבתי לעצמי והתחרטתי ,הרגשתי נורא כל כך , מי אני בכלל שאשפוט אותו יש לו את כל הסיבות בעולם ואני אפילו מעריץ אותו על השקר הזה שהוא סוחב איתו וימשיך לסחוב כל חייו , מסכן כזה , גיבור כזה.

"כן, הם ילדים בוגרים מאוד ומתמודדים מצו.." רעשים מכיוון הדלת קטעו את מילותיי , מי זה יכול להיות בשעה כזו ? אריק נלחץ ושאל מליון שאלות בשנייה

"מישהו בא?"

מי זה?

מה זה הרעש הזה?

מה התכוונת לומר?

הזמנת מישהו?

למה הוא בא?"

"תירגע !!!" אמרתי באגרסיביות שהפתיע אותי וגם אותו כנראה משום שהתגובה שלו הייתה שתיקה , ושהוא שותק זה לא סימן טוב.. "אני הולך לבדוק מי זה אריק" אמרתי ברכות כדי לכפר על כך אך גם באמיצות

הנחתי את הפלאפון על המיטה וממש נכנסתי לזה הלכתי בשקט בצעדים גדולים לכיוון הדלת והסתכלתי בעינית ולא ראיתי אף אחד , נבהלתי קצת , מי זה יכול להיות ? "מי שם?" שאלתי וניסיתי לשדר בטחון , אף אחד לא ענה חיכיתי כמה שניות ופתחתי את הדלת , משהו נפל עליי הרגשתי עקצוצים ברגל , אמלה מה נוגע בי קפצתי במקום וצעקתי , זה כל כך מביך אבל נבהלתי מדי בשביל לייחס לכך חשיבות הסתכלתי סביב ואז לרצפה והרגשתי כל כך מטומטם מה חשבתי לעצמי.

פרק תשיעי :

זה רק גור חתולים קטן , ג'ינג'י עם עיניים כחולות ומה שנגע בי זה בסך בכל זנב עם פרווה נעימה , מה חשבתי לעצמי , מה כבר יכול לקרות לי ? השיא של האקסטרים שיכול לקרות המקום הזה זה שייגנבו לדני השכן הזקן שגר ממולי את האופניים.

הרגשתי פתטי מטופש ומושפל החתול המתוק הסתכל עליי והשמיע יללה עם כל הקשיחות שאריק הביא עמו הייתה לי חולשה לגור הקטן הסתובבתי לתוך הבית לקחתי את העליונית שהייתה על פינת האוכל התכופפתי אליו והרמתי אותו בשתי ידיי הסתכלתי עליו והרגשתי הפתטיות שהרגשתי קודם רק התגברה , נכנסתי הביתה והנחתי אותו על כורסה בסלון הלכתי למטבח והוצאתי מהמגירה של הכלים החד פעמיים קערת פלסטיק לבנה קטנה ונמוכה כדי שהוא יוכל להגיע אליה מילאתי אותה בחלב והנחתי על השטיח החום בכניסה לבית הרמתי את החתול מהכורסה והורדתי אותו ליד הקערה הוא הסתכל עליי וסימנתי לו ללכת לחלב והוא כאילו הבין אותי הלך אליה חייכתי ונזכרתי , אריק , רצתי לחדר והרמתי את הפלאפון נשמתי ואז אמרתי בקול קצת ילדותי " אין מה לדאוג זה בסך הכל היה גור חתולים קטן יתום מסכן " , אוי לא אני כזה דפוק ! השימוש שלי במילים יתום מסכן פשוט היה "גאוני " , צחקתי כדי להפיג את המתח ולהעלים את המילים שלי הוא צחק גם צחוק מזויף כזה שמסתיר עצב אין סופי שחבוי עמוק בתוך נשמתי , "בכל אופן אין מה לדאוג איתן ויואב שמחים , איתן ועלמה עדיין יחד " שיניתי את הנושא מיד והאמת שדי בטבעיות

"כן? " הוא שאל ושוב שמעתי שמחה ותקווה בקולו סוף סוף משהו משמח קורה .. "

כן הם מחזיקים מעמד ממש יפה " אמרתי בחיוך

"עלמה , ילדה מדהימה כל כך מתאימה לאיתן גבר כזה"

" איתן?" עלמה היא חבר של יואב מה הקשר איתן? "אהה יואב , התבלבלתי " הוא צחק ונשמעה בקולו התנצלות , עלמה באמת מתאימה לאיתן הרבה יותר מאשר ליואב .. יואב הוא באמת גבר גבר ואיתן עדין וחמוד כל כך בדיוק כמו עלמה , היא לא כוסית וגם לא מלכת הכיתה היא פשוט עלמה נסיכה כזו

"מה עם איתן באמת , יש לו חברה כבר?" הוא שאל כאילו שאיתן רווק בן 40

"לא שאני יודע , אבל גם הוא מאוד אוהב את עלמה " עניתי לו בתמימות

"אוהב בתור חברה של אחיו כמובן " הוא אמר כאילו מנסה לשכנע את שנינו אבל אני בכלל לא התכוונתי לכך שהוא מאוהב בה ..

"כמובן" עניתי כדי להבהיר זאת

"איתן ילד מקסים בקרוב הוא ימצא מישהי שתתאים לו בוא נקווה שהיא תהיה כמו עלמה , בהחלט מגיע לו מישהי חמודה כמוה"

"כן יואבי זכה בה למרות שגם היא זכתה בו ילד מדהים עם לב טוב ספורטאי גברי רגיש " על הרגיש הייתי חולק איתו אבל מי אני שיבקר אותו ..

"כן לגמרי, מדהים " ניסיתי לומר בקול הכי אמיתי שלי שיצא כל כך צבוע ומביך.

"מה איתך יש לך מישהי?" ממתי הוא מתעניין בי ? הוא מעולם לא שאל על חיי אבל אני חושב שהוא כל כך בודד שם שכל אדם שמזכיר לו את חיי הקודמים מחמם את ליבו אין לו שם אנשים מוכרים , חברים , נושאי שיחה רק את עצמו וכפי שהוא אומר זה כבר יותר מדי "אין לי אף אחת כרגע " עניתי והוא העביר את הנושא כי כנראה הרגיש בחוסר הנוחות שלי, הוא סיפר לי קצת על העבודה החדשה שלו , שהיה היום במשמרת ראשונה ונהנה מאוד מחברת האנשים , שמחתי בשבילו וקיוויתי שיהיו לו עוד דברים לספר לי בפעמים הבאות שנדבר החזרתי לו ברכת לילה טוב ונכנסתי לישון.

פרק עשירי :

יקיצה טבעית , אין כמו להתעורר ביקיצה טבעית לתת לטבע לעשות את שלו , לגרום לך לקום בשעה המדויקת שאתה זקוק לה לשעות היום העמוסות שלך , לדעתי זו אפילו דוגמה לגורל, הוא מחליט מתי הזמן שלך להתחלה חדשה של יום חדש מלא או חסר אנרגיות ,אם תפספס את הפגישה הכל כך חשובה או הכל כך מיותרת שקבעת לך בשעת הבוקר המוקדמת

והיום זכיתי בדרך הטובה ביותר לקום יקיצה טבעית עם מקסימום שעות שינה הרגשתי אנרגטי וערני מוכן להתחיל את היום. צחצחתי שיניים הסתכלתי בראי וראיתי את עצמי, בהיתי כמה שניות וחשבתי על כמה שאני דומה לאימא שלי , אימא שלי ! נזכרתי שאני חייב לבקר אותה ניגבתי את פניי ורצתי אל הפלאפון התקשרתי אליה וחיכיתי שהיא תענה

"בוקר טוב אימא" אמרתי בחיוך ללא שום פחד להישמע ילדוטי ללא שום כוונה להישמע סמכותי או בוגר כי עם אימא שלי אני מי שאני

"בוקר טוב הכל בסדר?"

"כן הכל טוב , חשבתי לבוא לבקר היום "

"קדימה בוא אני אכין לך ארוחת צהריים" ארוחת צהריים? הרגע התעוררתי , אוי כבר צהריים

"אממ האמת שרק עכשיו קמתי אבל אני אשמח לארוחת בוקר" עניתי לה

"באמת אתה בא?" היא שאלה וציפתה לתשובה שלילית או לביטול בדקה התשעים

"כן , אני עוד חצי שעה אצלך תתחילי להכין ,אוהב אותך "

"טוב מאמי אני מכינה לך יאללה בוא " היא אמרה והרגשתי את האושר שממלא אותה בכל פעם שאני בא, הלוואי שאני אוהב את הילדים שלי כמוה.

לבשתי טי שירט שחורה מכנס בד בורדו ונעלי סניקס שחורות הרכבתי את משקפי השמש השחורות שלי והלכתי למראה , התכוונתי להתלבש פשוט ונוח , (אני הרי הולך רק לאימא שלי) והרגשתי חתיך לקחתי את המפתחות ויצאתי

מהבית. עליתי לאוטו והגברתי את המוזיקה במערכת , היום הזה התחיל מושלם מקווה שהוא גם ימשיך כך, הכביש היה ריק והדרך עברה במהירות . הגעתי לבית של אימא שלי פתחתי את הדלת בלי לדפוק ,מההרגל .. השולחן בפינת האוכל היה עמוס בצלחות. נישקתי את אימי ודיברנו קצת עד שניגשנו לשולחן לאכול ואז הרגשתי רטט בכיס הוצאתי את הפלאפון וראיתי הודעה מאיתן : "אמיר אני מצטער על אתמול הסתדרתי כבר . תודה בכל מקרה "

מה?! מה עובר על הילד הזה , עכשיו אני דואג הרבה יותר אבל אני מחליט להתעלם.

נשארתי אצל אמי עד הצהריים ולא הפסקתי לחשוב לשנייה על מה קרה לאיתן, אני כל כך סקרן..

נכנסתי לפייסבוק ופתאום עלתה תמונה של עלמה ואיתן הסתכלתי עליה ופרצוף של פליאה עלה על פניי, ממותי איתן ועלמה מבליים יחד? עשיתי להם לייק והמשכתי לדפדף עד שחלטתי ללכת הביתה נשקתי לאימא שלי לשלום והלכתי . שיצאתי מהדלת ירדתי כמה מדרגות והרגשתי את האוויר מלטף את פניי ממש התחשק לי לעשות איזו ריצה או רכיבת אופניים , האנרגיות מהבוקר האיצו בי והחלטתי לעשות ריצה קצרה במגרש השכונתי ליד הבית . בדיוק כמו שנהגתי לעשות אחרי בית הספר שהייתי ילד . במהלך הריצה שלי הסתכלתי מסביבי ונהנתי מהבחור , מהדשא , מהנשים ,מהזמן שלי עם עצמי .. הזמן שהניח לי לחשוב קצת , מה איתי ? הרבה זמן לא חשבתי על עצמי , מה עם בחורה? האם אני רוצה מישהי עכשיו ? משהו במפגש עם אמא שלי גרם לי לחשוב על זוגיות , למרות שהיא בכלל לא מהאמהות המלחיצות , מעולם לא הזכירה שום מילה על חתונה , למרות שאני כבר לא בן עשרים. זה שאין לי אב זה שהיא מגדלת אותי לבד . משהו בבדידות, בחוסר זוגיות שלה , קצת מדאיג אותי , היא מסתדרת ככה , נהנת מהלבד שלה , או לפחות כך זה נראה.. אני חושב שאני כמוה , אין לי הרבה חברים וגם את אלו שיש לי אני פוגש פעם בכמה חודשים שיש איזה אירוע גדול , את רוב זמני אני מקדיש לאנשים אחרים , כרגע לאיתן, יואב, גלית, אריק .. מה עם זמן לעצמי? איך בדיוק תהיה לי חברה אם אני לא יוצא לשום מקום .. לא נפגש עם נשים ? המשכתי עם חשבון הנפש שלי עד שסיימתי להקיף את המגרש הגדול שבפארק וחזרתי

למכונת שלי . נכנסתי אליה וחיפשתי את בקבוק המים שנמצא שם תמיד, לגמתי שתי לגימות גדולות וסיימתי את כל הבקבוק. הגברתי את המוזיקה במערכת חגרתי והנעתי את האוטו, נסעתי במהירות רגילה והרגשתי את הכוחות שהיו לי מתרוקנים ועייפות החליפה אותם במהירות מפתיעה . הגעתי הביתה די מהר , ירדתי מהאוטו והוצאתי את המפתח של הבית . נכנסתי אליו והלכתי להתקלח שוב להוריד מומי את הזיעה. יצאתי מהמקלחת ונשארתי עם המגבת עד הלילה, המשכתי לקרוא את הספר שהתחלתי לפני מעט זמן עד שהחלטתי לשלוח הודעה לאריק .

"היי אריק איך עבר היום ?" כתבתי עשר פעמים ומחקתי , אנחנו לא חברים מה פתאום אני מתעניין בחייו. בסוף שלחתי והוא ענה אחרי עשרים דקות "הכל טוב יום שיגרת .. מה איתך ?" התרגשתי קצת , קשה לי להודות בכך אבל זה נכון חיכיתי מעט לפני שעניתי כדי שזה לא יראה שחיכיתי ליד הפלאפון שהוא יחזיר לי הודעה "אצלי הכל בסדר , יש חדש ? " שאלתי בציפייה שהוא הציל את העולם או משהו כזה. הודעה חדשה התקבלה וניפצה את הציפיות שלי "לא , אמרתי לך הכל שיגרתי" התשובה שלו גרמה לי להרגיש חופר שאני גורם לו לחזור על דבריו , אני לא אמור להיפגע מכל שטות לא יודע למה אבל אני חושב שאלו רגשות נחיתות שלי כי אני ממש פגיע ורגיש שמדובר בו . לא החזרתי לו הודעה כי לא היה לי מה לומר . הוא שלח לי עוד הודעה ובה כתב : "מה עם איתן ויואב ?" לא ידעתי מה לומר לו זה נשמע מצחיק כבר שאני עונה כל פעם 'בסדר' חשבתי מה לומר שיישמע טוב וכתבתי "הכל רגיל אצלם, אין שום דבר חדש", אחלה תשובה לדעתי, הייתי מרוצה כאילו שלחתי איזה מכתב מנוסח לראש הממשלה "אוקיי לילה טוב, אצלכם לילה לא ? " "כן, לילה טוב" עניתי ושמתי לב שכבר די מאוחר , פתאום משום מקום היה לי חשק לנס קפה חם, ניגשתי למקרר וראיתי שאין חלב, מוזל שהתעוררתי היום מלא באנרגיות שגרמו לי לצאת מהבית לבשתי חולצת טי לבנה שנמצאת תמיד על הכיסא ומכנס ספורט שחור שמשמשים בשבילי לפיג'מה נעלתי כפכפים ויצאתי . הלכתי כמה דקות וכל הדרך חשבתי על איתן ועל השיחה המוזרה שניהלנו בלילה . הגעתי למכולת קניתי חלב וכמה עוגיות שהיו במבצע ויצאתי, בדרך חזרה שרתי לי שיר ששמעתי היום ברכב בדרך לאמי ואז ראיתי את איתן ועלמה יושבים על הספסל בסוף השביל .

הופתעתי כל כך שיצאה לי צעקה קטנה "איתן?" הוא הסתכל עליי והיה נדמה לי שהוא נלחץ קצת לא ייחסתי לזה חשיבות, יותר התרכזתי בזה שהוא עם חברה של אחיו, לבד, בלילה, בלעדיו .. "היי" הוא אמר וקטע את מחשבותיי "מה אתם עושים פה?" שאלתי כאילו אני אבא שלהם "סתם יושבים" ענתה עלמה בקול העדין שלה . יושבים? מה פתאום הם יושבים ? "מה נשמע עלמה?" שאלתי בנימוס "הכל בסדר מה שלומך?" היא ענתה בחיוך ולחיים אדומות , למה איתן כל כך לחוץ ועלמה כל כך נבוכה, האם זה מה שאני חושב?

פרק אחת עשרה :

"הכל מעולה, מה גם יואב פה? " שאלתי בחוסר חשיבה, הסקרנות השתלטה עליי .

הם השתתקו ושמעתי את איתן בולע רוק , הוא כל כך לא קר רוח וכנראה היה נבון ואילו עלמה ענתה לי בקלילות ובביטחון , " יואב בבית הוא לא מרגיש טוב אז אני ואיתן הלכנו לעשות סיבוב לקנות לו תרופה ובית המרקחת נסגר כבר אז התיישבנו ותכף נחזור ליואב לומר לו שסגור " וואוו איזו הקלה הייתי משתגע אם הייתי מגלה שאיתן ועלמה ביחד " אה אוקיי אז תמסרו ליואב החלמה מהירה אני אתקשר אליו יותר מאוחר לשאול מה שלומו , לילה טוב " הם הסתכלו עליי במבט מחוסר הבעה ולא הצלחתי להבין מה קרה , המשכתי הביתה וחשבתי אולי כדאי שאתקשר ליואב , לא דיברנו הרבה זמן ואני רוצה וצריך להתעדכן בדברים החדשים בחייו , חייגתי מהדרך וחיכיתי שיענה לי ,

"הלו "

" מה נשמע יואב? " שאלתי בנימוס

"הכל בסדר מה איתך ? " הוא שאל ונראה לי שהוא היה מופתע מהטלפון שלי

"אני סבבה איך אתה מרגיש?"

"אממ בסדר " הוא ענה לי והרגשתי משהו מוזר בקול שלו בטח כי הוא מצונן .

"הרבה זמן לא היית אצלי ,אתה רוצה לבוא ?" שאלתי אותו וקווייתי לתשובה

חיובית

"אוקיי מתי?" הוא ענה ודי שימח אותי

"מתי אתה יכול?" שאלתי

"אני חושב שמחר בערב אחרי האימון אני אוכל לבוא" הוא ענה לי בנעם

"מעולה אם תרגיש טוב תצלצל אליי ותבוא " הוא צחק ואישר ,ניתקנו את השיחה

ואני בדיוק הגעתי הביתה פתחתי את הדלת והכנתי לי נס קפה מושקע במיוחד

מיד לגמתי ממנו והרגשתי שאני אוכל איזו עוגת טריקולד שנמסה בפה , כל כך

רציתי נס קפה ! נשכבתי במיטה חטפתי את השלט מהשידה הדלקתי מהר את הטלוויזיה כי נזכרתי שיש היום משחק כדורגל שאני חייב לראות . צפיתי במשחק עד אמצע הלילה ונרדמתי מיד בסיומו.

התעוררתי וחיפשתי את הנייד שלי נייערתי את הסדין הרך שגרם לי לרצות להישאר עוד קצת במיטה ומצאתי אותו בין הכריות הסתכלתי על השעה ונבהלתי כבר צהריים ! נזכרתי שקבעתי עם יואב פגישה כשהוא יחזור מהאימון שלו שהיום נגמר בערך בשש . קפצתי מהמיטה והלכתי לצחצח שיניים,הרגשתי שאני עוד לא ערני והכנתי לי קפה שחור חזק עד שאחרי כמה לגימות כבר הרגשתי איך אני מתעורר . קראתי עיתון ועשיתי רשימת קניות עד השעה חמש ואז שלחתי ליואב הודעת אס אס "היי יואב,אתה מגיע היום?". עברה כבר חצי שעה והוא לא ענה להודעה שלי חשבתי שהוא לא יגיע אז לבשתי חולצת טי שירט קצרה שחורה עם צווארון, ברמודה שחורה עם כיווצים בקצוות, כפכפים בצבע כחול עם סוליה לבנה והרכבתי את משקפי השמש שלי, ולקחתי את הרשימה את הארנק והמפתחות ויצאתי מהבית , נייערתי את השטיח כי הלכלוך של הבוץ היה מטורף ואז נזכרתי שיואב באימון ובגלל זה הוא לא עונה להודעה שלי . צחקתי בלב מהטיפשות שלי הנחתי את השטיח ונכנסתי הביתה. שטפתי כלים וגם סידרתי קצת את הסלון ואז הפלאפון שלי צלצל, זה היה יואב שחייג אליי "אהלן אמיר נגמר האימון להגיע?" הוא שאל וכנראה לא ראה את ההודעה שלי "כן בשמחה" עניתי בחיוך ובקול מזמין "אוקיי אני בדרך" אמר יואב וניתק את השיחה . חיפשתי את חבילות הטישו שלי שמפוזרות בבית ומצאתי אחת ליד המיטה,הנחתי אותה ליד הכורסה שלי וחיכיתי שיואב יגיע הוא התעכב קצת אז הלכתי להכין לעצמי כוס תה מרגיעה והוצאתי מהמקרר בקבוק מים קר וכמה עוגיות מהארון , הנחתי אותם על השולחן הקטן ולגמתי לגימות קטנות מהתה שלי כי הוא היה רותח, בדיוק באמצע הלגימה הארוכה והמהירה ביותר שלקלחתי צלצל הפעמון נבהלתי ונשפך על החולצה שלי מעט, הפרצוף שלי נראה קורא לעזרה משום שלא רציתי להשמיע קול ולהבהיל את יואב "רק רגע" צעקתי בעודי מנגב בטישו את התה החם , מזל ששמתי אותו שם, הלכתי לכיוון הדלת ופתחתי אותה , יואב עמד שם בבגדי הנבחרת ונראה עייף, וכמעט כבר לא מזיע, כנראה הדרך קיררה את גופו,בהיתי לכמה שניות בחוסר כוונה ואז משהו העיר אותי "שלום" יואב אמר

ונפנף בידו , מצמצתי בעיניי כמה פעמים וניערתי את ראשי צחקתי קצת כדי להפיג את המבוכה שהרגשתי והזמנתי אותו להיכנס הוא התיישב על הספה ואני על הכורסה "מה נשמע יואב" שאלתי מצפה לתשובה רגילה כמו 'בסדר' 'הכל טוב' והופתעתי מתשובה אחרת לגמרי "אני חושב שאיתן השתגע בעקבות המוות של אבא" "מה?!" צעקתי באמת לא מבין למה התכוון "למה אתה מתכוון?" שאלתי בשקט יותר בניסיון לתקן את הצעקה המבולבלת שלי "הוא לא מדבר איתי בכלל, הוא יוצא מהבית המון הרבה יותר מפעם, ואני לא חושב שזה בגלל שכמות החברים שלו גדלה, כשהוא כן בבית הוא מסתגר בחדר מדבר בפלאפון, בכל פעם שאנחנו יושבים לאכול או שאנחנו מציעים לו אוכל אפילו את האהוב עליו ביותר הוא מסרב אומר שאינו רעב, הוא פשוט מתנהג מוזר" יואב הסביר ובאמת נשמע מודאג לגביי אחיו הייתה שתיקה למשך כמעט חצי דקה ואז הצחוק שלי פתאום נשמע "יואב אני חושב שאני יודע מה קרה לאיתן "

פרק שתיים עשרה :

"מה זאת אומרת אתה יודע מה קרה לו?" לפי הקול החושש שהשתמש בו כששאל אני חושב שהוא נבהל מהתגובה שלי "יואב, איתן בסדר גמור הוא לא משוגע, הוא פשוט מאוהב אלו בדיוק הדברים שקוראים לאנשים מאוהבים, הם מבליים זמן רב עם אהוביהם, התיאבון שלהם נסתם והם בקושי אוכלים" הוא הסתכל עליי חיוך עלה על פניו והוא החל לצחוק כמעט בלי קול הזיז את ראשו מצד לצד ואמר "איך לא חשבתי על זה קודם" הצטרפתי אליו לצחוק והצעתי לו עוגייה הוא לקח אותה והודה לי בחיוך "מה איתך אתה מרגיש טוב יותר?" "טוב יותר ממה?" הוא צחק והמשיך "אני עומד למוות ולא ידעתי, כמה שאלות על שלומי?" "לא הבנתי מה עובר עליו", "אתמול היית חולה והיום אתה מדבר כאילו זה מעולם לא קרה?" "מה זאת אומרת?" "שאלתי באמת מנסה להבין הוא הסתכל עליי במבט מבולבל "הכל בסדר איתי" הוא צחק ואמר "אה קיבלת את התרופות?" "כנראה שאיתן ועלמה הביאו לו את התרופות בסופו של דבר והן השפיעו עליו "איזה תרופות?" הוא שאל לא מבין על מה אני מדבר "שאיתן ועלמה קנו לך" עניתי מכוון אותו למה אני מתכוון "איתן ועלמה?" הוא שאל עצבני, אוי לא, יכול להיות שהוא לא יודע שהם היו יחד אתמול, או שהוא בכלל לא היה חולה אולי הם סתם נפגשו או שיש ביניהם משהו? מליון שאלות עלו לי בראש בשנייה, שתקתי כדי לא להסתבך יותר וגם לא לסבך את איתן ועלמה "איתן ועלמה?" הוא שאל שוב בטון גבוה וברור יותר "אממ כן אתמול ראיתי אותם ליד בית המרקחת והם אמרו שאתה לא מרגיש טוב" אוי לא אני כזה טיפש איך הסגרתי אותם בשנייה "עלמה אתמול הייתה בחוץ עם איתן?" "הוא שאל מופתע יותר מאיך שאני הייתי שראיתי אותם יחד. התלבטתי קצת על התשובה שלי והוא הסתכל עליי במבט קודר, נבהלתי והנהנתי עם הראש. מבטו של יואב קפא לכמה שניות הוא הניח את קופסת העוגיות נעמד על רגליו "אני פשוט לא מאמין" אמר בדרמטיות ויצא מהבית שלי. הייתי כל כך מופתע מבולבל ומאוכזב מעצמי שלא ידעתי איך להגיב נשארתי לשבת ואפילו לא קמתי לסגור את הדלת שהוא השאיר פתוחה. מה אני עושה? מה חשבתי לעצמי בכלל? רגע, מה קרה לו בכלל? למה הוא יצא כל כך עצבני? האם בין איתן ועלמה יש משהו? שאלות רבות קפצו לי למחשבות והעסיקו אותי למשך כמה דקות בעוד אני עדיין יושב מופתע מתגובתו של יואב. אני חייב לברר מה

קורה ביניהם, לא בקטע רכלני אני פשוט רוצה לדעת, סתם כי הם חשובים לי. התעוררתי מהבועה שנכנסתי אליה ולקחתי את הפלאפון חייגתי לאיתן וחיכיתי שהוא יענה, לאחר שלושה צלצולים שמעתי את קולו "הלו?" "מה יש בינד לבין עלמה ולמה שיקרתם אתמול שיואב חולה ואתם קונים לו תרופות?" "שאלתי בקול קשוח שדורש תשובות, לא מתאים לי, הייתי מופתע מעצמי אך גם מרוצה, זו הדרך הטובה ביותר להשיג תשובות הם לא יכולים לשקר לי כי אני הראתי להם שאני כבר יודע את האמת ואני רק דורש הסברים! איתן שתק לכמה שניות ואמר "מה, מאיפה.." "זה לא חשוב אני יודע וזהו, אני מחכה להסבר" קטעתי את דבריו והייתי גאה בעצמי "הוא שתק שוב והיה נשמע שהוא לוחש משהו "ניפגש ונדבר? אני אסביר לך הכל" הוא הציע והסכמתי "גם עלמה תבוא" הוא הוסיף לדבריו ואני הסכמתי שוב "מתי?" שאלתי כמו ילד מתלהב "אנחנו יכולים להגיע עכשיו אם זה נוח לך, אנחנו במרכז המסחרי ליד הבית שלך" "אוקיי תגיעו" אמרתי וניתקתי את השיחה הרמתי את העוגיות החצי אכולות שנשארו מהפגישה שלי עם יואב ומילאתי צלחת חדשה. עברו קצת יותר מ-20 דקות ושמעתי את צעדיהם קרובים לביתי, יותר מידי זמן הגעה אם הם באמת היו במרכז המסחרי, או שהם פשוט לקחו את הזמן. נשמעו 2 נקישות בדלת ואני מיד פתחתי אותה וסימנתי להם באסרטיביות להיכנס, תודה אמרה עלמה בנימוס ובמבט מובך. הם התיישבו ואני נשארתי לעמוד לכמה שניות עד שאיתן פתח את פיו "שב" הוא אמר בקול דרמטי כאילו עומד לספר לי איזו טרגדיה, נלחצתי והתיישבתי במהירות מה ששבר את הקשיחות שהתכוונתי לשדר לשניהם "מה שלומך?" שאלה עלמה עם חיוך מתוק "הכל בסדר, קדימה אני מחכה" אמרתי וחוסר הנימוס שלי בלט שלא שאלתי לשלומם בחזרה, היא כזו חמודה שאי אפשר לכעוס עליה. "אוקיי אל תזרוז אותנו" אמר איתן בקול מרוגז. עלמה ניסתה למשוך זמן בשאלות מיותרות ומחמאות על הבית "התמונה על הקיר המזרחי חדשה? מי צייר אותה? מהיכן העוגיות? האם יש לך את המתכון? הבית נורא השתנה מאז הפעם האחרונה שהייתי פה" הפעם האחרונה שהיא הייתה פה, וגם הראשונה האמת הייתה לפני כמה שבועות. הזמנתי אותה להצטרף עלינו כי הוא ביקש ממני לשים עין גם עליה.. מעניין למה, היא בסך הכל חברה של יואב. "עלמה." אמרתי בקול אדיש שמסמן לשקט "מה?" היא אמרה בתמימות "אולי תדברו כבר?" אמרתי מזוזז אותם

למרות שאיתן במפורש ביקש שלא "אוקיי", אבל יש כמה כללים "אמר איתן במקומה, ממתי בכלל איתן נותן לי או למישהו כללים וגבולות, סימנתי במבט הסכמה ואיתן נשף עמוק והסתכל על נעמה. נלחצתי. "אתה חייב להבטיח שאתה לא שופט אותנו, אותי" הוא תיקן את עצמו ולא הבנתי מדוע. נשמע קול חזק של טריקה מכיוון המטבח כולנו שתקנו והסתכלנו בבהלה מסתבר שזה היה החלון שנסגר מהרוח והוסיף עוד קצת אווירה דרמטית, כאילו שבאמת היה חסר.. " בסדר איתן אתה יודע שאני מעולם ולעולם לא אשפוט אותך, אתה יכול לסמוך עליי " אמרתי ונזכרתי שאריק אמר לי לתת הרגשה כזאת תמיד ולחזק אותה בעזרת משפטי תמיכה וכך זה יעזור לי לגרום לאנשים ולאיתן בפרט להיפתח אליי. "חוק שני" אמרה עלמה ואיתן המשיך אותה "לא משנה מה, אתה לא מספר לאף אחד כולל אף אחד את מה שנספר לך עכשיו!" אמר והדגיש כל צליל בכל מילה. נבהלתי עוד יותר ועיניי נפקחו, הרגשתי עקצוץ ברגליים מרוב הסקרנות שבערה בגופי. איתן ונעמה הסתכלו שוב במבט מסכם אחד אל השני נשמו באותו הקצב נשימה ארוכה וממושכת עלמה שלחה אליו מבט מרגיעה וכאילו אישרה לו להתחיל לדבר. איתן הפנה את מבטו חזרה אליי והתחיל לדבר "אוקיי, אז ככה.."

פרק שלוש עשרה :

" אתה זוכר את משחק הכדורגל שהיה בגרמניה לפני כמה ימים? " שאל איתן , בטח כדי להעביר נושא חשבתי לעצמי . " מה זה קשור? " שאלתי במטרה להחזיר אותו לעניין ולמנוע משיכת זמן שתעזור לו להמציא פרטים לגביי האמת שאני כל כך רוצה לשמוע כבר "אוקיי אני פשוט אגיד את זה " אמר איתן ונהייה אדום "אז ראיתי שם את אבא שלי " "מה?" עניתי בחצי חיוך "אני יודע שזה נשמע מוזר ושאתה בטח חושב שהשתגעתי ואני צריך טיפול או משהו כזה אבל אני נשבע לך שזו האמת אני נשבע ! " הוא אמר מתחנן שאאמין לו , נשארתי קפוא בכל איברי גופי והעיניים שלי שרפו בגלל שלא מצמצתי כנראה כי הייתי בהלם . עלמה שברה את השתיקה ואמרה בקול מבקש " אנחנו היחידים שיודעים זאת , אתה חייב להבטיח לנו שתהיה איש סוד מוצלח ותשמור את זה לעצמך, אתה המבוגר היחיד שאיתן סומך עליו והאמת שגם אני אנחנו צריכים את העזרה שלך ובטוחים שתשמח לעזור לנו, לאיתן, יש לנו תקווה בבקשה ממך תנסה לעזור ולא לגרום לה להתנפץ " וואו הילדה הזאת יכולה להיות פוליטיקאית , היא יודעת לדבר , "עלמה אני מצטער שאני קצת חצוף אבל אם אני זוכר נכון את חברה של יואב, למה את פה אשת הסוד של איתן ומסתירה מיואב .. למה את משקרת לו מתרחקת ממנו מתקרבת לאחיו ? " אמרתי והרגשתי קצת גס רוח "אתה צודק שאני חברה של יואב ואני אוהבת אותו מאוד " אמרה וראיתי את המבט על פניו של איתן מבט כואב כזה , אני בטוח שהוא מרגיש אליה משהו " אבל איתן זקוק לי וחוש הצדק שלי מריח פה משהו מסריח שמכריח אותי לשבור כמה כללים ולעזור לאיתן אם אתה תהיה פתוח קצת ותסכים לשמוע אני בטוחה שגם אתה תחרוג קצת מנהליך ותהיה קשוב אלינו , הרי זה התפקיד לך לא? " אמרה בסוף בחצי חיוך כדי לשבור את הרצינות . הייתי כל כך מופתע וביקשתי מאיתן להמשיך בדבריו "הייתי בחדר והכנתי שיעורים , התעייפתי ונשכבתי על המיטה , הדלקתי את הטלוויזיה והערוץ של המשחק היה פתוח, סידרתי את המחברות והספרים לערימה על הספרייה והרמתי מבט אל המסך בדיוק באותה שנייה, בטיימינג מושלם ראיתי אותו בבגדי מאבטח ומשקפי שמש עברו שתי שניות והוא הרים אותם כדי להסתכל השעה, כמו שתמיד היה עושה שהיה איתנו , זאת אומרת הוא עדיין איתנו, בחיים אך לא בבית המצלמה התמקדה בקהל לידו ואני זיהיתי אותו בבירור. המשחק על הדשא חזר

לשידור ואני המשכתי לצפות במשחק ממוקד מתמיד מנסה לקלוט אותו שוב, לאחר חצי שעה של משחק , גרוע מבחינת שתי הקבוצות דרך אגב, הראו אותו שוב לכמה שניות ללא משקפיו , הוא שם לב שמצלמים אותו כי רואים את השידור גם על מסך שנמצא במגרש וכך יודעים מה מצולם לצופים ומיד הרכיב אותם חזרה , אינו יודע למה , אחרי בערך חצי דקה המצלמה הפסיקה לצלם את האיזור שהוא נמצא בו ולא חזרה על כך שוב עד לסיום המשחק שבו ראו אותו לא במדויק אך אני הייתי כל כך חד וממוקד שקלטתי אותו " הוא אמר בביטחון מטורף שגרם לי כמעט להאמין לכל מילה שלו "ואיך את קשורה עלמה? שאלתי בישירות, היא חייכה וענתה "אני הייתי אצלם בבית , באתי ליואב והוא בדיוק הלך למכולת לקנות פופקורן" "את אצלו בבית והוא הולך למכולת?" אמרתי וקטעתי את דבריה , היא צחקה ואמרה שזה קבוע אצלם לראות סרט עם פופקורן בטעם חמאה "תמשיכי" אמר איתן וכאב לי בשבילו . "אז הלכתי לחדר של איתן כי לא רציתי לשבת לבד בחדר וראיתי אותו מבוהל כל כך , יואב התעכב כי פגש את חבריו מהקבוצה מה שנתן לי ולאיתן זמן נוסף לדבר, הוא סיפר לי את מה שקרה לאחר שהוצאתי אותו מההלם ואני הופתעתי בדיוק כמוך .. אני מבינה מה עובר לך בראש עכשיו והאמת, שגם איתן יודע והיה מגיב בדיוק כמוך אם היה שומע סיפור דומה לזה אבל אני סומכת על איתן ובטוחה שלא ימציא דבר כזה , וגם אם הוא דמיין אין לנו מה להפסיד אלא רק להרוויח אם לא את אבא שלו אז מסע סוהר כמו בסרטים" היא חייכה וקרצה לאיתן ואני ראיתי חיוך עולה על פניו למרות שניסה להסתיר אותו, נשארתי מבוהל ולא ידעתי מה לומר, ואז נזכרתי. אני פשוט לא מאמין !!

פרק ארבע עשרה :

נזכרתי בשיחת עדכון האחרונה שלי עם אבא של איתן ויואב , אריק , שבה סיפר לי על בראיון עבודה האחרון שהיה בו , שאליו גם התקבל ,מאבטח במגרש כדורגל .. אני פשוט בהלם איזו חדות יש לאיתן הוא יכול להיות בלש או משהו כזה ואיזה צירוף מקרים מדהים , מה הסיכויים שדווקא את המשחק הזה איתן יראה ודווקא במשחק הזה אריק יעבוד ודווקא במשחק הזה יראו אותו בטלוויזיה ודווקא בדקה שראו אותו בטלוויזיה איתן ישים לב

שאני חושב על זה יותר לעומק זה לא כל כך צירוף מקרים , אריק הלך לעבוד במגרשים האלו אז ברור שהוא יעבוד במשחקי כדורגל שמשודרים בטלוויזיה וברור שיראו אותו בשידור ואיתן , איתן רואה את אביו גם היכן שהוא לא נמצא , מחפש אותו בכל מקום ומלא תקווה בכל גופו שהוא נמצא איפשהו , בחיים. והוא גם לא כל כך טיפש , לפי תחושת הבטן שלי לאיתן הייתה אינטואיציה כל הזמן ולולא נעמה הוא היה מזיז הצידה גם את המקרה הזה ומניח שזה עוד אחד מהדמיונות שעוברים עליו, הוא נהנה מהמסע הזה ויחד איתו או אולי הרבה יותר ממנו , נהנה מחברתה של עלמה .

בעקבות הזיכרון שעלה בראשי השתתקתי לקצת יותר מדקה ואיתן ועלמה הסתכלו עליי במבט מבין , התנתקי מההלם וניסיתי להיות כמה שיותר קר רוח , גייסתי את כל יכולות המשחק שלי וניסיתי להמשיך את השיחה "איך אתם ממשיכים מפה? " שאלתי עם מבט קר בעיניים

"מה זאת אומרת ?" שאל איתן מופתע

"מה?" השבתי לשאלתו

"אתם? אתה לא מתכוון לעזור לנו? " הוא שאל מאוכזב כל כך שגרם לי לצביטה בלב , אך אני לא יכול לעזור לו .. יש לי תפקיד .

"איך אני אמור לעזור לך ? " , "לכם" תיקנתי את עצמי במהירות

"אני יודעת שאתה חושב שזה חסר סיכוי אבל אם יש בדך קצת אופטימיות וחוש צדק אתה תעזור לי להחזיר לשני הילדים המדהימים האלה את אבא שלהם , הם

זקוקים לו .. יש לי תחושת בטן ממש טובה שאנחנו קרובים אליו ! " אמרה עלמה
חדורת מטרם ומלאה בכריזמה

אין לי מושג מה לומר להם, מדוע אני לא מצטרף? איתן הרי יודע שאעזור לו בכל
אשר יצטרך, ועלמה יודעת שקשה לסרב לה.

"אני מבקש ממך אמיר, אני צריך אותך" אמר איתן וליבי נמס, לא יכולתי להכיל
יותר את הכל והרגשתי שאני עומד להתפוצץ ממידע שאני מות לספר, איתן התחנן
בפניי שאעזור לו, ואני יכול לעזור לו אפילו בקלות ואם לא לעזור לו אז אולי לא
להפריע, אבל כמובן שאיני יכול להניח להם למצוא את אריק בפשטות שכזו, אני
מחויב אליו וכך גם אפעל, במחשבה שנייה אולי כדאי שאתייעץ איתו קודם .. הרי
תמיד הוא יודע כיצד לפעול

רעדה לי הרגל ונהייתי קצת אדום מרוב לחץ. הסתכלתי לאיתן במבט חודר לתוך
עיניו וראיתי שעלמה מביטה בי בסקרנות, בוודאי חושבת שאשנה את דעתי
"איתן, אתה יודע שאני מאוד אוהב אותך אבל אצטרך לחשוב על כך, זו היא
החלטה לא פשוטה להיכנס אל תוך מסע מורכב וחסר סיכוי שכזה .."

שניהם הסתכלו עליי חסרי הבעה ואני רק ספרתי את השניות שהרגע הזה ייגמר
"אני מצטער אבל אני חייב ללכת" אמרתי בחוסר נימוס בניסיון לגרש אותם
"אוקיי אנחנו נלך, אבל תבטיח שתחשוב על זה, אנחנו זקוקים לך אמיר לא היינו
באים אם לו." אמרה עלמה והסתכלה ישר אל תוך עיניי. הסתכלתי עליה
והרגשתי לחצים בגופי, רק שלא יגלו את הסוד הענקי שלי.. אני לא יכול להרשות
לעצמי שהם יגלו ש..

פרק חמש עשרה:

שכל הזמן הזה אני ידעתי שאריק , אביהם .. הוא בחיים ומסתיר את זה מהם אבל לא מכוונה רעה . הוא כל כך אוהב אותם ורוצה להגן עליהם , הוא מוכרח לעשות זאת . והם , הם לא יודעים שהוא מתייסר מגעגועים מרגשות אשם נוראיים מהספק מהחרדה , ואני , אני יודע הכל , אני יודע על לילות חסרי שינה בעקבות הבריחה הנוראית שלו אני יודע על תחושות רעות שמתפתלות בכל ליבו על הצמרמורות שעוברות בגופו בכל פעם שאני אומר את אחד משמותיהם ואת כל זה אני יודע מתנודות קולו , מילותיו ומשיחות טלפון למטרות עדכון שבהם הוא מנסה להיות קר רוח וחסר רגשות , אך לא מצליח .. והוא אדם חזק באמת שהוא אדם חזק שיכול להכיל המון דברים אבל רגשות אשם עצומים כאלה , על בריחה , שקר , עזיבה , נטישה . אפילו עליו זה גדול ..

המחשבה על חשיפת הסוד הגדול שלנו עוברת במוחי אך אני מעיף אותה במהירות, אני לא יכול להרשות לעצמי לעשות כזה דבר.

איתן קם ובכך קוטע אותי ממחשבותיי , מיישר אליי מבט ואני לא מסוגל להסתכל לו בעיניים , הוא ילד רגיש ועדין אני לא מבין איך הוא עדיין לא בכה , הוא כל כך התאכזב ממני אני בטוח בכך.

"להתראות " הוא אומר בכעס שמאשר לי את תחושת האכזבה שלו ממני . עלמה קמה והולכת יחד איתו לכיוון הדלת , אני קם ללוות אותם וידה על כתפו של איתן תופסת את תשומת ליבי , אני לא מבין מה קורה שם היא סתם מנחמת אותו בתור אח של חבר שלה או שקורה שם משהו? "ביי אמיר תודה רבה " היא אומרת בנימוס ואיתן שובר את ליבי בהערה צינית "כן, תודה על שום דבר " הוא אומר בשנאה כלפיי . הרגשתי צביטה בליבי על כך שאיתן מרגיש כך באשמתי , אבל באמת שלא הייתה לי שום ברירה , אני אוהב את איתן ואעשה עבורו הכל למען אריק וגם בגלל שאני מאוד אוהב את האדם שהוא וגם את עלמה אני מחבב והייתי שמח לעזור להם אך אני לא מסוגל .. לבגוד באריק , לא לעמוד במילתי , זה לא האדם שאני .

ברגע ששמעתי את הדלת נטרקת מיהרתי לפלאפון , לחייג לאריק . הפלאפון היה בידי והתלבטתי כמה שניות איך מה והאם לומר לו מה שקרה פה עכשיו . כמובן שלומר לו ! איך אני מתלבט בכלל . הקשתי את האותיות של שמו ולחצתי על איש הקשר שלו , חייגתי וחיכיתי שהוא יענה , הרגשתי את נשימתי נעצרת וכל גופי קפא מרוב לחץ עברו שלושה צלצולים שעברו כמו מליון ואז הוא ענה ואמר בקרות "משהו דחוף?"

"אתה עסוק?" "שאלתי , טיפש שכמוני , ברור שהוא עסוק אחרת למה שישאל אם זה דחוף"

"קרה משהו אמיר?" "הוא שאל והרגשתי גם אותו נלחץ"

"אממ..." גמגמתי קצת ולא ידעתי איך לומר לו "תתקשר אליי שתתפנה יש לי כמה דברים לספר לך" "אמרתי בקול מוקוטע"

"הכל בסדר אבל?" "הוא שאל והוסיף כדי לחדד את דבריו "הכל בסדר עם איתן ויואב?"

"כן כמובן, הם שלמים ובריאים" "אמרתי בחיוך משוחרר "וגלית?" "הוא שאל גם"

"כן , כן" "אמרתי ברוגע והרגשתי את תחושת הלחץ יורדת מעט מגופי"

"אוקי אז אתקשר שאסיים פה" "הוא אמר ותחושת הקלה נשמעה בקולו"

"איפה?" "שאלתי בחטטנות והתחרטתי על כך מיד"

"בעבודה איפה אני יכול להיות" "הוא ענה לשאלתי וקצת התעצבן"

"טוב , בהצלחה תהנה" "בירכתי אותו"

והוא ניתק את השיחה בלי לומר לי אפילו להתראות .

נשמתי עמוק והרגשתי נינוח יותר לאחר שהשיחה נגמרה ורק חשבתי איך אני אומר לו מה שקרה עכשיו בדירתי לפני כמה דקות , באילו מילים להשתמש , חוסר הוודאות לגביי תגובתו הטריד אותי במיוחד והחלטתי שאני מפסיק לחשוב על זה ופשוט אומר בספונטניות מה שקרה , בלי לתכנן .

מרוב כל המחשבות נהייתי רעב . קמתי למטבח ופתחתי את המקרר, פתחתי את המגרה של הירקות והוצאתי כמה עגבניות שרי מלפפונים ושני בצלים ממש קטנים שלא זכרתי אפילו שקיימים שם , הנחתי את הקרש על השיש וכשהתכוונתי לחתוך את המלפפונים . הסתכלתי בשעה והזמן לא זז. מרוב חוסר הריכוז שלי בכל דבר שלא קשור לשיחת הטלפון שנמצאת כל שנייה בראשי נחתכתי וירד לי דם מהאצבע. אאוץ' אמרתי ונבהלתי קצת מהדם. הלכתי לאמבטיה לקחת פלסטר ופתאום קרה הדבר המבהיל והמפתיע ביותר שחשבתי שיקרה , המבט שלי הופנה לכיוון החלון וראיתי את גלית מחוץ לביתי , עומדת ליד הדלת ומתלבטת אם להיכנס או לא. לא הייתי בטוח שזו היא , כי הרי מה יש לה לעשות פה , ליפפתי פלסטר סביב האצבע והשארתי את האריזה על הכיור . רצתי לדלת הצצתי דרך העינית וזיהיתי אותה בבירור , זו היא . מה היא עושה פה? הצמדתי את עיניי שוב וראיתי שהיא מסתובבת ועומדת ללכת פתחתי במהירות את הדלת והיא הסתובבה חזרה בעקבות רעש החריקה שנשמע. "גלית " קראתי בקול מופתע ופניה היו מבוהלות ומבט חסר ישע עלה עליהן . עיניה היפות נהיו אדומות כאילו בכתה במשך שבוע שלם "אני יכולה להיכנס ?" שאלה בעצב "כמובן איזו שאלה " עניתי בחיוך וסימנתי לה להיכנס. היא סובבה כיסא והתיישבה עליו. אני הלכתי למטבח והבאתי לה כוס מים "מה קרה?" שאלתי והגשתי לה את הכוס , היא לגמה ממנה לגימה ארוכה וזה הרגיש לי כאילו מושכת זמן "אני לא יודעת איך לומר את זה " היא אמרה וגרמה לי להיבהל קצת "תנשמי שלוש נשימות ארוכות , כשאת מסיימת את הנשימה האחרונה פשוט תאמרי את זה מהר " אמרתי בהשראת סרט שראיתי די מזמן , היא הנהנה בראשה והחלה לנשום , נשימה ראשונה , שנייה , שלישית .. ואז היא אמרה בבת אחת:

פרק שש עשרה :

"אני בהריון " היא אמרה והוציאה תמונה של אולטרסאונד מהתיק

השתיקה הייתה ארוכה ותחושת הפליאה שלי לא הייתה מוסתרת שנינו היינו מבוהלים אני מההודעה שלה והיא מהתגובה שלי. לא ידעתי מה לומר איך ולמה היא כל כך עצובה מזה , זה לא אמור להיות משמח?

"מזל טוב " אמרתי בסוג של צביעות לא ממכוונת . היא הביטה בי בעצב ולא אמרה דבר . הרגשתי שהיא צריכה אותי אז עשיתי את הדבר הראשון שהרגיש לי נכון , אחזתי בה בזרועותיי וחיבקתי אותה חזק חזק עד שהרגישה את תחושת החמימות שהשתדלתי להעניק לה . קול בכי נשמע בין זרועותיי ונפסק במהירות . היא הרימה ראשה והסתכלה עליי מחכה לתגובתי , הבטתי בה ושאלתי אותה ברכות "את רוצה לדבר? " היא הנהנה בראשה בהסכמה ואני הורדתי את ידיי מגופה היא הזדקפה בכיסא וסימנה לי להתחיל לדבר

"ממני? " שאלתי אותה ולא הרגשתי חטטן למרות שהייתי צריך , היא שתקה והבנתי שהיא לא רוצה לענות על השאלה הזו אז העברתי שאלה . '

'איזה חודש את?'

"שלישי " היא ענתה והבנתי שהשתיקה שלה על השאלה הקודמת שלי הייתה מכוונת.

"מה את מתכוונת לעשות עם זה? " שאלתי מנסה לעזור

"לא יו..." היא התחילה לדבר וקטעתי את דבריה "זכרוני מכה בי , ממש מכה בי הרגשתי את זה בגופי , דופק ליבי עצר ושמעתי את נשימותיי נפסקות האם מה שאני חושב נכון או שמא מחשבותיי מטעות אותי אני מאוד מקווה שכן .. זה לא יכול להיות . הבטתי בגלית במבט מבוהל ופה פעור . עיניה הופנו מטה והיא אינה דיברה , נראה לי שהבינה מה קורה.

" גלית? " שאלתי מתפלל לתשובה שלילית

היא הרימה ראשה והסתכלה עליי

"מה? " היא שאלה בשלווה מזויפת מנסה להדחיק את השאלה שמיד תגיע

"זה לא אני נכון? " שאלתי מבוהל וחושש

פרק שבע עשרה :

ואז קרה הדבר הנוראי ביותר , היא לא אמרה לא , היא לא אמרה כן , היא פשוט לא אמרה . שתקה , שתיקה יכולה לסמן כל כך הרבה דברים היא יכולה לסמל פחד, חשש, חוסר וודאות, כן, לא אבל במקרים הכי נוראיים היא פשוט לא מסמלת כלום נותנת לך לנחש לבד את התשובה שאמורה לבוא . כל שנייה עברה כמו נצח , חיכיתי שהיא תאמר משהו , חלפו כבר שניות רבות . והלילה ההוא המיותר הזה שגלית נשארה אצלי בלילה לאחר שיחה ארוכה וניחום לא נפסק .. ידעתי שאתחרט עליו , אבל לא עד כדי כך ..

היא הסתכלה עליי במבט ללא הבעה והחלה לבכות , לא ידעתי מה לומר מה לעשות הייתי כל כך מבוהל , הריון משנה חיים מקצה לקצה. כך מלמדים כל נערה ונער. "אתם יוצרים חיים. זה רגע נדיר. חוויה בלתי נשכחת.", כך הם אומרים. רק שאף אחד לא ענה עדיין על השאלה איך יוצרים חיים כשהגוף מרגיש מת? איזה מין רגע נדיר הוא שרוצים שיחלוף מהר ולא ישוב עוד? מהי החוויה הבלתי נשכחת שרוצים לשכוח עוד בטרם חווינו אותה? הרהרתי לעצמי דקות ארוכות. כמה זמן יחלפו המחשבות הקשות האלו בראשי? אני מקווה שלא לנצח. אני בקושי מסוגל להתמודד עם כל מה שאופף אותי עכשיו, אז מחשבות שליליות זה בכלל לא לעניין. כל הצדקנים שיבואו ויגידו שהזמן יקל על התחושות, יאפשר מבט הרבה יותר בוגר על הדברים שיעשו לעצמם טובה ולא יבואו לדבר איתי. אני לא שם. לא יודע מתי אהיה שם. כרגע אני צריך להחליט איך אני מתמודד.

כמעט חצי שעה עברה בחוסר מעשה של שנינו היא ירבה ובכתה אני ישבתי מבוהל מלא במחשבות ואז צלצל הפלאפון גאל אותי ממחשבותיי , יצאתי מההלם והסתכלתי במסך , אריק הופיע מעליו .

"זה דחוף " אמרתי בהתנצלות , חוסר רגישות שכזה לא עטף אותי זמן רב.

"אוקיי " היא אמרה ניגבה דמעותיה קמה מהכיסא לקחה את התיק והתקדמה לכיוון הדלת היא פתחה אותה והביטה בי במבט אחרון , חיכה ויצאה ממנה, ציפיתי לטריקה עצבנית אבל היא אפילו לא סגרה אותה במלואה.

. המבט הזה הבהיל אותי קצת , מה כוונתו , ומדוע היא מחייכת ?

עניתי לפלאפון ללא הכנה מוקדמת בראשי , התחרטתי על כך מעט ואמרתי שלום במהירות

"מה קרה לך ?" אתה נשמע מוזר אמר אריק והפתיע אותי

"לא חשוב" אמרתי עדיין מבוהל

"אני לא אתחנן אליך , דבר " אמר באסרטיביות מלחיצה

"אני עומד להיות א.." נקטעו דבריי בצעקתו "רגע , למה התקשרת קודם מה קרה?"

"מה? " אמרתי מזועזע מחוסר הרגישות שלו שגרם לי להרגיש הקלה ברגשות האשם על חוסר הרגישות שאני הפגנתי כלפיי גלית וגם על חוסר הרגישות המזויף שהופנה אל איתן ועלמה .

"התקשרת אליי שהייתי באמצע משמרת , מה קרה?" הוא ענה

הפקסתי והזזתי את מחשבותיי הטרודות הצידה , קמתי מהכיסא הלכתי לסוף המטבח וניסיתי לחשוב על דרך לומר לו מה שקרה ..

"אמיר? " קרא בלחץ את שמי

"אוקיי " לחשתי לעצמי

"אריק תקשיב "

"נו !! " הוא האיקן בי

"איתן , ועלמה זוכר אותה ? " אמרתי בטיפשות מרוב לחץ

"אמיר מה עובר עליך ברור שאני זוכר אותה .." הוא ענה לי בקול מיואש

"דבר כבר " הוא אמר והרגשתי את חוסר הסבלנות שלו בוער

"בקיצור אז היא ואיתן הם .. "

"הם מה ?! " הוא שאל כמעט כועס כבר

"הם גאונים אתה יודע ? צחקתי קצת כדי לשבור את הקרח והמשכתי בחיך , הם כמעט עלו על זה שאתה חי , לא תאמין איך ."

"הם מה?!?! " הוא צרח לתוך הפלאפון

"אל תדאג אני הכחשתי הכל ואני כמעט בטוח שהם ירדו מזה " אמרתי ברוגע שבעצם רמת הלחץ בגופי גברה משנייה לשנייה

" איך זה קרה? " הוא הגביר את קולו

"אממ איתן ראה אותך במשחק הכדורגל ו.. " הוא קטע את דבריי שוב והחל לצחוק , זה סימן טוב לא? צחקתי גם ובחנתי את ערימת הכלים בכיור הלכתי במקום כדי להפיג את הלחץ ואז שמעתי קול גחגוך "אחמ.. אחמ.. " הסתובבתי ונשימתי נעצרה , הפרצוף שלי עוד שנייה יצא מהמקום והפלאפון החליק במורד גופי עד שנפגש עם הרצפה והשמיע קול ניפוך חזק שהיה קשה להתעלם ממנו. הפתעה מוחלטת עטפה את כל גופי ומראה עיניי האיק בדפיקות ליבי . "שכחתי פה את הגקט שלי והדלת הייתה פתוחה אז נכנסנו " אמרה עלמה בידיים משולבות ומבט זועף תואם את זה של איתן

פרק שמונה עשרה :

" שב , עכשיו , יש לך כמה דברים להסביר לנו " ,אמרה עלמה בקשיחות שגרמה לעיניי לא לזוז ממנה, איתן גם היה שם ולמרות שהוא אמור לכעוס עליי הרבה הרבה יותר מעלמה הוא לא אמר דבר , הביט בי זמן רב ולא הוציא מילה מפיו . "עלמה אני מצט.. " הפסקתי את דבריי והסתכלתי על איתן , הוא החל ללכת , הליכה מוזרה כזאת , עם מבט חושש בעיניים , חושש אך מלא בתקווה .. תקווה , הרי למה נועדה התקווה אם לא לנפץ אותה ?

הוא המשיך ללכת לכיווני ואני הייתי בטוח שהוא מתכוון להרביץ לי או משהו כזה אבל הוא בכלל לא הסתכל עליי , אלא הסתכל לרצפה, הגיע עד אליי והתכופף .

הרים את הפלאפון והסתכל על הצג , 'א יק' היה כתוב , ניפוצ הזכוכית קודם העלים את האות ר' משמו , אני ועלמה נעצנו מבטינו אליו ואני לא ידעתי מה עליי לעשות , לחטוף את הפלאפון , לשתוק , לצעוק ?

איתן בהה בפלאפון והניח אותו על האוזן .

הרגע הזה הרגיש ארוך הרבה יותר ממה שהיה , גרם לי לשכוח מההיריון ומכל השאר , רק שייגמר כבר . ידעתי שאני אמור להגן על הסוד של אריק , אולי לקחת את הפלאפון אולי אפילו לעלף את איתן ועלמה , מחשבות רבות והזויות כמו זו עברו בראשי אך אני ידעתי שהדבר הנכון הוא להניח לאיתן לדבר עם אביו .

צעקותיו של אריק נשמעו עד אליי "אמיר? אמיר?"

"אבא?" שאל איתן והשתיקה הייתה רועשת יותר מכל עת .

"אבא?" הוא חזר על מילתו ועיניו נצצו והתמלאו בדמעות , דמעה זלגה ולבי נסדק . עלמה התקרבה אליו והוא סימן לה בידו לעצור , היא עצרה במקומה ואני נשאיתי לעמוד בחוסר הבעה.

הפלאפון התנתק , כנראה בכוונה .

רגשות תיעוב ושנאה כלפיי אריק הציפו אותי. הרי מה היא משפחה? האם לא לעבור יחדיו הכל , להילחם יחד אחד עם השני אחד על השני ואחד בשביל השני? איך? איך יכל אריק , איש העומד בראש המשפחה לוותר כך על ילדיו? על אשתו? מבטו של איתן ששמע את קולו של אריק הבהיר לי עד כמה איש משפחה למופת הוא , לא כעס לא שמר טינה לא נטש לא ויתר רק אהב והתגעגע . האם זה לא תפקידו של אריק להילחם על ילדו? האם זה לא משמעותו של קשר הדם? לקשור יחד בקשר חזק והדוק בין אנשים?

על מה אני מדבר בכלל..יש לי ילד שאני אפילו לא מכיר בכך שהוא קיים , עוד לא קיים . אני רואה בו נטל ולא מרצון , הלוואי שהייתי משתוקק לקראת בואו אבל אין לי שליטה ברגשותיי , איני יכול להכיל דבר גדול ורב כלכך כמו ילד כמו אישה , מסתבר שקשר הדם יותר מכל דבר אחר גם אם איני רוצה בבואו , ברגע

שייולד אוהב אותו גם ללא רצון . אני משוכנע בכך שהוא לא יולד , לא אתן לזה לקרות !

איתן נשען על המקרר והחליק עד לישיבה על הרצפה עיניו התמלאו והתרוקנו שוב ושוב בדמעות , זה הרגע שבו התקווה שעטפה את גופו התנפצה , ידעתי שזה יקרה.

מבטה של עלמה שהופנה אליי הזכיר שגם אני שותף לרוע הזה , לנטישה לשקר לאכזבה .. אני שיתפתי פעולה עם אריק ללא רגש .

במבט מרחוק אני יודע שאריק צודק ועשה זאת רק כדי לשמור על משפחתו , אך קל יותר לשפוט לטובת איתן וגם יואב וגלית שנמצאים בתמונה .

"איך יכולת לעשות את זה? " אמרה עלמה ונגעלה ממני

שתקתי . לא היה לי מה לענות לה , התביישתי במעשיי .

צלצל הפלאפון נשמע שוב והפנה כלפיו את תשומת הלב של כולנו , איתן הרים אותו במהירות מטורפת וענה בלי להסתכל על הצג.

ציפיתי לדבריו לאיזו קריאה לאביו , צעקה , בכי .. אבל בהפתעה רבה המילה הראשונה הייתה דווקא של אריק

"איתן? "

פרק תשע עשרה:

"אבא? " לחש איתן וחיוך עצום עלה על פניו.

קול בכי נשמע מהצד השני של הפלאפון " זה אני איתן , זה אבא " אמר מחויך.
הבכי של איתן התגבר ושלי הצטרף אליו , מוזר שעלמה לא בכתה היא לא אמורה להיות רגישה יותר?

בכי ועצב ושמחה ואהבה וכעס וסליחה וטעות וצדק אווירה מלאה ברגשות מעורבים שררה בחדר, הלוואי שהסוף יהיה טוב , ואם לא הסוף לפחות האמצע או ההתחלה שיהי חלק אופטימי בסיפור הזה , נאיביות ותום כבר לא נמצאים פה לא בחדר ולא בנו , הם עוד ילדים .. הצרות שלהם אמורות להיות מבחנים השמנה ואהבה נכזבת של גיל ההתבגרות . לא נטישה שקרים ועצב .

"אבא זה באמת אתה ? " שאל איתן באושר אדיר .

"כן איתן זה אני " צחק בבכי אריק .

איך אפשר לצחוק בבכי? אלו לא מעשים מנוגדים? מסתבר שלא..

בעצם מה קשור פה הגיון?

"איפה אתה , מה קורה פה? " שאל איתן בחוסר וודאות מוחלט מבולבל מתוסכל , כועס .

"אני אוהב אותך איתן " אמר אריק והתעלם משאלותיו .

"תענה לי " אמר איתן ורגשות הכעס גברו על האהבה

"זה לא משנה עכשיו , אני מבטיח שאסביר לך מתישהו . אני מצטער על הכל ואוהב אותך יותר מכל דבר בחיי " מילותיו של אריק צמרורי את גופי

"חייך? אתה לא אמור לחיות אותם לידי ? ליד אימא ? ליד יואב? " איתן גרם לצביטה בלבו של אריק, נשמע כך בקולו

"אני מצטער איתן אני כל כך מצטער אני עושה ואעשה הכל כדי לחזור לארץ "

"לארץ?"

"כן , אני לא בארץ .. אני מבטיח לספר הכל שיגיע הזמן "

"לא עבר מספיק זמן ? אם לא הייתי שומע את השיחה שלך עם אמיר לא הייתי מתגלה לעולם? "

"אני מבטיח לתת לך את כל התשובות שמגיע לך "

"אני רו.. " איתן התכוון לסיים את דבריו אבל הפלאפון שלי כבה .. נגמרה הסוללה, בדיוק בטיימינג הגרוע ביותר .

"אבא? אבא? " איתן ביקש את קולו של אריק

עלמה התקרבה אליו וחיבקה אותו כל כך חזק שקצת קינאתי שלי אין כזו דאגה ממישהו.

"כדאי שנלך עכשיו איתן , תתקלח תנוח ונחזור לכאן מחר נקבל תשובות "אמרה עלמה בחכמה .

"לא אני רוצה עכשיו את התשובות , הפעם את האמת בבקשה . " ענה לעלמה ודיבר אליי .

"אני חושב שכדאי שתקשיב לה , כולנו נירגע והדברים יראו אחרת . " אמרתי והתחננתי שילכו .

"בוא נלך " האיצה עלמה באיתן "נלך לספר ליואב "

הוא הסתכל עליה במבט מופתע וקצת כועס ואני הייתי חייב להגן עליו ועל אריק ועליי

"תחכו עם זה קצת , קודם תדעו את כל הסיפור ואז שיהיה לכם מה לספר תעשו זאת "

הם הנהנו בהסכמה והתקדמו לכיוון הדלת

"מחר אנחנו נחזור.." אמר איתן, ועלמה הוסיפה " והפעם בשביל לשמוע תשובות אמיתיות " .

"אוקיי" עניתי ורק חיכיתי שיצאו

ברגע שנשמעה טריקת הדלת רצתי להטעין את הפלאפון שלי וחייגתי לאריק

"איתן? "הוא שאל

"לא זה אני " עניתי ושמעתי את האכזבה בקולו

"אתה יכול להסביר לי מה קרה? " הוא ביקש

סיפרתי לו את כל הסיפור והוא התפעל מהחדות של בנו וחוש הצדק של עלמה

"מה אתה מתכוון לעשות ? לחזור לארץ? " שאלתי באמת מחכה לתשובה

" אני לא יודע מה לעשות " הוא אמר והחל לבכות . הופתעתי כל כך ולא ידעתי מה לומר

"מה אתה מרגיש? " שאלתי והתגובה שלו כל כך הפתיעה אותי ..ללא שום התרעה מוקדמת הוא החל לשיר :

"ריבונו של עולם אם נדבר גלויות

לפעמים אין לי כוח בעולמך להיות

אנה מפנך אסתתר

מה אטען מה אצטדק

מה אדבר

חנן ורחום הן לפניך גלוי

כאן יהודי שעל חוט השערה הוא תלוי

נלחם בעצבות בייאוש המכרסם כתולעת

השמחה נסתלקה ממני, וגם הדעת

קולות מהעבר לוחשים לי לעצור

אבל אני מוסיף בחושך לחתור

ושואל ומבקש

איה איה אייכה

אותו זקן וכסיל, שולח בי חיצים

אני הולך וכושל, הוא הולך ומעצים

נשמה קדושה אל נא תבכי

שבורת כנף

הן תעידי עליי כמה

הייתי נכסף

כשסודות מהעבר פקדו עליי לעצור

אבל אני מוסיף בחושך לחתור

ושואל ומבקש

איה איה אייכה

בסופו של יום הן אפלט אל החוף

האדמה הרחומה אותי אליה תאסוף

ואז אצעק ואצטדק ואספר

איך בחושך הזה הייתי חותר

ושואל ומבקש וכוסף

אייכה"

פרק עשרים :

"וואו" אמרתי ונשארתי ללא מילים , מי האמין שהוא יודע לשיר יפה כל כך.

הוא גיחך והודה לי

"מה זה השיר הזה ? " שאלתי ונכנסתי לתפקיד הפסיכולוג " שיר שמאפיין אותך ? "
שאלתי

הוא חייך וענה לי " זה שיר של 'שולי רנד' שמתאר בדיוק את מחשבותיי
תחושותיי ורגשותיי , התחנונים והתפילות שלי לאלוהים תואמות בדיוק את השיר
"

משהו קרה פה .. הרגישות המוגזמת הזו לא מתאימה לו

רגע .. איך אספר לו על גלית ? כל הסיפור הזה גדול עלי !

החלטתי להדחיק את זה ולהתרכז בבואו לארץ

"אתה לא יכול לברוח מהמציאות ולהתפלל לאלוהים , לפני שהוא יעזור לך תתחיל
בלעזור לעצמך "

"אתה צודק " הוא אמר מיואש

"מה אתה מתכוון לעשות ? "

"אני חושב שאני אחזור לארץ , ליואבי , לאיתן לגלית לכולם .. לחיים הנורמלים
שלי "

"זה לא כזה פשוט " הזכרתי לו

"כמובן שלא , אם זה כן היה מזמן כבר הייתי עושה את זה, אבל אני אלחם , בכולם
, בהכל .. בשביל המשפחה שלי ."

"מה תעשה ? " שאלתי מסוקרן

"אני חושב שאני פשוט אחזור לארץ אסביר להם הכל , אני חושב שמגיע להם
תשובות , ומשם כבר נראה מה נעשה "

"אריק , אתה יודע שזה נאיבי מדי אם זה היה כל כך פשוט כל הבלגן הזה לא היה קורה .. אין מישהו שרוצה יותר ממני שתחזור ארצה ,שנינו יודעים שזה לא פשוט".

"אני אנסה לסדר את הכל אל תדאג , לא אנחת בארץ ואחכה שיבואו לרצוח אותי ."

פרק עשרים ואחת :

השיחה נגמרה ואני נכנסתי להתקלח להתנקות מכל היום הזה , יותר מדי חדשות יותר מדי עדכונים יותר מדי בעיות .. למה הכנסתי את עצמי לכל זה . המקלחת נמשכה כמעט שעה , הייתי זקוק לה יותר מאי פעם , שיצאתי ממנה התלבשתי הסתרקתי ונשכבתי במיטה ניסיתי לא לחשוב , וזה גרם לי לחשוב עוד יותר.

אני שונא שזה קורה לי , זה כמו לנסות ליהנות אף פעם זה לא מצליח . לאחר כמה דקות של שכיבה ללא מעשה הדלקתי טלוויזיה ובשיא האירוניה הכתבה שהייתה דווקא בערוץ שעליו הטלוויזיה הייתה מופעלת , הייתה על הפלות .. מה שהזכיר לי את הבעיה הקטנה גדולה שלנו .. גלית בהריון מגבר אחר , אני מת מפחד מתגובתו של אריק , איך יקבל את זה ? הוא הפך עולמות כדי לחזור אליה מגעגועים מאהבה .. והיא בגדה בו .

רגע ! זו ממש לא בגידה , הוא השאיר אותה "אלמנה " היא בטוחה שהוא מת ועליה לעשות מה כרצונה .

הפלאפון השמיע צליל של סוללה מלאה שגרם לי להוציא אותו מהמטען ולראות שש שיחות שלא נענו מגלית .. חיים ארוכים שיהיו לה .

התלבטתי אם לחזור אליה והחלטתי שאעשה זאת מחר ובינתיים כדאי שאלך לישון אחרי יום ארוך שכזה , וכך נעשה .

הנחתי את הפלאפון על השידה הימנית שליד המיטה ונרדמתי תוך שניות .. עד לרגע שבו הצלצול הורס השמחות הפריע לי במנוחתי בפעם המי יודע כמה ..זה היה אריק , אני לא יכול לסנן , גם כי אין לי את האומץ וגם כי הסקרנות שלי גברה על העייפות שלי . האם הצליח להשיג אישורים לחזור למשפחתו?

פרק עשרים ושתיים :

עניתי וחיכיתי לחדשות לא יודע אם טובות או רעות .
"הערתי אותך? " הוא שאל באנרגטיות .
"אממ.. לא חשוב " עניתי ישנוני .
"באמת לא משנה , אתה יודע למה? " הוא שאל ואני ניחשתי שיש חדשות טובות .
"למה? " שאלתי בחיוך רחב ושמחה כל כך אמיתית .
"בקרוב אחזור להכל , לכולם למשפחה האהובה שלי " . הוא הסביר בתמימות
"אבל אריק אתה בטוח שזה כדאי? " שאלתי והרגשתי האחראי יותר מבנינו , מה
שלא בדיוק מתאים לסיטואציה .
"כן ! " הוא צעק בקול נרגש
"תסביר" ביקשתי בחוסר הבנה
" הסיבה שבגללה אני כאן תקוע בחור המסריח הזה רחוק מכולם " הוא אמר
בעצבים
"נו? " חיכיתי שימשיך
"נהרגו ממטען חבלה שאנשי הצוות שלי שמו להם כאות נקמה ל "מוות שלי " ,
ידעתי שהם לא ישתקו על כך "
"באמת? " שאלתי מתפלל שזה לא חלום .
"באמת " הוא ענה לי בנחת
"אז אתה חוזר ? בטוח? " שאלתי והרגשתי קונפטי צבעוני זורם בתוך גופי מרוב
שמחה .
"כן"הוא צעק חזק יותר מקודם
"רגע אבל שכחת ? אתה בכלל .. מת " נזכרתי
"נסתדר עם זה " הוא אמר והוסיף "נספר קודם למשפחה לאחר מכן לקרובים וכל
השאר כבר יבינו לבד אני חושב "
שתקתי קצת ורציתי להאמין שזו תכנית טובה
"לא?" הוא שאל בגלל השתיקה שלי
"אתה צודק מה אכפת לך מהשאר העיקר שהמשפחה שלך תקבל אותך חזרה ,
ואתה תקבל אותם "

"מחר על הבוקר אתחיל לארגן את הכרטיסים לטיסה אני אתפטר כבר מהעבודה הזאת, מה לי ולא בטוחה בכלל?

אני אעשה צ'אק אאוט מהמלון כלום לא כלול הזה ואחזור לישון בבית שלי במיטה שלי עם האישה שלי "

האישה שלו .. זה הרגע שבו נעצרה נשימתי ולא ידעתי איך להמשיך מפה את השיחה, הוא חיכה שאענה לו, שאשמח שאגיב באיזשהי דרך אבל אני רק שתקתי ממבוכה על כך שאני יודע משהו שעליי לספר לו ואין לי את האומץ לעשות זאת .

"אתה לא שמח ? " הוא שאל

שתקתי כמה שניות ועניתי במהירות

"בטח שאני שמח למה שלא אשמח ? " צחקתי ונראה לי שקצת הסגרתי את עצמי אבל הוא לא שם לב בכלל

"מה יש לך לעשות? , אולי אוכל לעזור לך " שאלתי כדי להראות התעניינות

"אמנם.. להזמין טיסה, להתארגן עם קצת כסף, להחליט איך אני מתגלה, לה.. "

קטעתי אותו ואמרתי במהירות "תתגלה קודם לאיתן " כנראה שרגשות האשם שלי הציפו אותי וגרמו לי לחשוב על איתן ישר

"חשבתי שאפגש עם שלושתם ביחד, איתן יואב וגלית לא? "

"גם עלמה חברה של איתן מעורבת בסיפור הזה, אולי לא כחלק מהמשפחה אבל היא תמכה באיתן והיחידה שהאמינה בו ונלחמה עליך "

"חברה של איתן? " הוא שאל בבהלה

"חברה של יואב " תיקנתי את עצמי במהירות

"נבהלתי, כבר חשבתי שפספסתי משהו " הוא אמר וצחק

צחקתי חזרה כדי להפיג את המתח שכנראה רק אני הרגשתי ואז הוא אמר

"עלמה חלק מהמשפחה שלנו, כמובן היא חברה של הבן שלי ומעבר לכך היא ילדה מקסימה ואני בטוח שתראה רבות למסע החיפושים של איתן "

"אני חושב שכדאי שתיפגש עם איתן ועלמה קודם תבין מה קורה בבית בסביבה ואז תהיה מוכן יותר.. "

"התגעגעתי כל כך ליואב וגלית , אבל אתה צודק יהיה חכם יותר להיפגש עם איתן ועלמה שיודעים עליי , לתת להם את התשובות שהם כל כך רוצים ואז לסדר את כל הבלאגן . "

"אוקיי אז אני אוכל להזמין לך את הטיסה באינטרנט ולארגן לך פגישה עם איתן ועלמה אצלי , אם תצטרך כסף אוכל להלוות לך , מה שנשאר לך זה רק לארוז " "אמיר תודה רבה על כל מה שאתה עושה בשבילי .. אני מעריך את זה כל כך " "ממתי אתה כזה רגשני ? "שאלתי ובאמת התפלאתי

הוא השתעל מעט והפך קשוח בשנייה
"טוב אז תזמין טיסה למחר בלילה אני ארד מהמונית אצלך ושעלמה ואיתן יחכו לי שם , את הכסף אני אארגן בעצמי ושהכל יקרה בלילה " הוא פקד וחזר להיות גוש של קרח כמו שתמיד היה .

צחקתי מעט בעקבות המעבר החד והסכמתי לכך
"אלך לארוז את חפצי , תעדכן אותי באיזה שעה להיות בשדה " "אוקיי" הסכמתי והוא ניתק את השיחה

שמחתי כל כך ולא האמנתי איך זה קורה כל כך מהר , ומה אם עלמה ואיתן לא היו עולים על הכל הוא לא היה עושה את המאמץ הכל כך קטן הזה בשביל לחזור ארצה , נזכרתי שהוא היה בטוח שאם יחזור הוא יהווה סכנה לעצמו ולכל השאר . יותר מוזל משכל .

ניגשתי למחשב הנייד וישבתי לידו נכנסתי לאתר של חברת התעופה והזמנתי לו טיסה למחרת ב 11 בלילה . הוא אמור לנחות בערך בשתיים ויגיע אליי כנראה בסביבות שלוש וחצי . הזמנתי את הטיסה ושלחתי לו הודעה חייגתי לאיתן ונזכרתי שהשעה מאוחרת מאוד . התכוונתי לנתק אבל הוא ענה במהירות רבה כל כך שלא הספקתי

"כן? " הוא ענה בציפייה

"תהיו אצלי מחר בסביבות שלוש וחצי בלילה רק אתה ועלמה , ואל תגידו לאף אחד שאתם באים לפה " אמרתי בקשיחות שהרשימה אפילו אותי

"שלוש וחצי לפנות בוקר?! " הוא שאל והתפלא במיוחד

"זה שווה את זה , תאמין לי " אמרתי במסתוריות

"אני אקבל את התשובות שלי ? " הוא שאל כועס

"תקבל הרבה יותר מזה " אמרתי בחצי חיוך
"עלמה תבוא גם " הוא אמר ואני הזכרתי לו שזה מה שאמרתי, איחלתי לו לילה
טוב והוא ניתק בלי לאחל לי חזרה .
פיקססתי לאריק את כרטיס הטיסה שלו וחיכיתי לתשובה שלו , הוא שלח לי
הודעה : "תודה . מחכה לנחיתה "
חייכתי ונשכבתי חזרה במיטה חיכיתי שמושהו יפריע לי לישון ולשם שינוי הוא לא
קרה נרדמתי לאחר זמן מה וחיכיתי בקוצר רוח לבוקר , יותר נכון ללפנות בוקר של
היום הבא .

פרק עשרים ושלוש :

התעוררתי מהשעון המעורר שלי בשתיים עשרה בצהריים , כיביתי אותו ונשארתי כמה דקות במיטה ונזכרתי שהיום בלילה קורה רגע משמעותי ומרגש כל כך. קפצתי מהמיטה בחיוך ונכנסתי להתקלח. המקלחת עברה בשירה ובשונה מבדרך כלל , ללא מחשבות . יצאתי ממנה לחדר שלי והתלבשתי באדישות .. מצב הרוח השמח שלי לא היה קשה לזיהוי ופניי קרנו מאושר. הסתרקתי בזריזות והלכתי למבטח . הכנתי לי קפה והוצאתי כמה עוגיות שוקולד מהמדף העליון שמתי אותן בצלחת קטנה והלכתי עם הכוס והצלחת לסלון . הנחתי אותן על השולחן והתיישבתי בכורסה האפורה שלי מלא בחיוך . שתיתי בלגימות ארוכות את הקפה שלי ואכלתי כמעט את כל העוגיות. נשארתי לשבת גם אחרי שגמרתי את הקפה ונחת רוח עטפה את גופי. הסתובבתי סביבי והבית נראה לי קצת מבולגן , לקחתי את הכלים לכיור ורחצתי אותם. סידרתי את הסלון ושסיימתי עברתי לחדר השינה , החלפתי מצעים וישבתי לנוח עד שהיום חלף. הכנתי לי סנדוויץ' קטן למרות שלא הרגשתי טיפה של תחושת רעב . בעודי נוגס בכריך שלי צלצול פלאפון מושך את תשומת ליבי , הסתכלתי על הצג ואריק הופיע עליו. משמחה והתרגשות זרקתי את הכריך ואפילו את הביס לא סיימתי .

"הלו" עניתי מחויך יותר מאי פעם

"קיבלתי את הכרטיסים , אני בדרך לשדה" הוא אמר בהתרגשות

"היום זה קורה אה " אמרתי כולי מלא ציפייה

הוא השמיע קולות הסכמה ושתיקה שחיוך עמד מאחוריה מילאה את הרגע

"תודה רבה להתראות " הוא אמר במבטא אנגלי די מרשים לנהג המונית ואני

הבנתי שהגיע

"הגעתי " הוא אמר בכל זאת

צחקתי קצת והוספתי כדי לשבור את הקרח "כן האנגלית שלי לא כזו גרועה " הוא צחק גם וכל הקור והאסרטיביות שריחפו מעליו במין ענן תמידי כזה התפוגגו.

"אני נכנס למכס" הוא אמר וסימן לי לסיים את השיחה

"אוקיי, בהצלחה " עניתי וניתקתי את השיחה מקווה לאי עיכובים

הנחתי את הפלאפון ונשמתי כל כך חזק שכמעט נחנקתי מהמחשבה שצצה במוחי
גלית..

ישבתי על הספה ללא מעשה הבעה או רעיון, מתפלל לעזרה מאלוקים, הוא היחיד
שיכול לעזור לי ברגעים כאלו ..

קמתי מהספה פתחתי את החלון והסתנוורת מן השמש שהכתה בי בנעימות.
החלטתי שאני לא מסוג האנשים האלה, אלו שמחכים שהדברים יפתרו מעצמם.
שאלוהים יעזור .. אלוהים לא עוזר למי שלא עוזר לעצמו. אז החלטתי לעזור
לעצמי

נעלתי נעליים החלפתי חולצה ויצאתי לגלית לא יודע למה לא יודע אם היא בבית
לא יודע מה לומר לא יודע מה לעשות .. פשוט לא יודע שום דבר, אבל אני לא
וותר לעצמי או על עצמי, אני אפתור את הבעיות שלי ולא אשב בבית אחכה
שהבעל של אימא של הילד שלי יגיע לכאן ויהרוג אותי .. איזה משפט מצחיק, או
עצוב? לא יודע גם את זה

כל הדרך מחשבות מילאו אותי ובלי להתכוון הגעתי מהר במיוחד. דפקתי בדלת
וחיכיתי שמישהו יפתח, למולי זו הייתה גלית
היא פתחה את הדלת והופיעה שם בגופיית סבא לבנה מכנס רופף בצבע שחור עם
שרוכים לבנים ונעלי אצבע לבנות .. מהממת.
היא הסתכלה עליי במבט מופתע ואמרה שלום
"היי" עניתי והרגשתי אידיוט

"אני מצטער שלא הודעתי אבל אנחנו מוכרחים לדבר" אמרתי כהתנצלות
"בטח, כנס" היא הזמינה אותי בנימוס
"תודה" השבתי לה בחיוך וסגרתי אחריי את הדלת, התיישבתי על הכיסא ליד
השולחן אוכל והיא התיישבה מולי
"אף אחד לא בבית" היא אמרה למרות שלא שאלתי, אבל שמחתי שאמרה זאת כי
מרב הלחץ שאני נמצא בו שכחתי איתן ויואב נמצאים בתוך כל הבלאגן
"אוקיי" עניתי וחוסר הוודאות שלי בא לידי ביטוי
"מה?" היא שאלה
הסתכלתי עליה ובלעתי רוק מרוב מבוכה

"לגביי הילד " אמרתי והחלטתי פשוט לדבר

"תיארתי לעצמי" היא אמרה והסתכלה מטה

"מה עושים?" שאלתי

"אני לא יודעת " היא אמרה ואני כל כך קיוויתי לתשובה אחרת .

שתקתי .

"מה אתה רוצה לעשות ? " היא שאלה בכנות

"אין לנו כל כך הרבה ברירות " אמרתי בעצב

"אתה מתכוון להפלה ? " היא שאלה בכנות מרשימה

שתקתי והיא הבינה את הרמז

היא שתקה בחזרה ואני חיכיתי שהיא תאמר משהו

"אני לא רוצה להרוג את הילד שלי " היא אמרה ואני הרגשתי צביטה בלב כאשר

העיניים שלה חדרו לעיניי .

"אנחנו לא יכולים לגדל אותו גלית .. " אמרתי והרגשתי שאני מתפרק כמו מגדל

קלפים שהוציאו את הקלף הראשון וכל השאר נופלים אחריו .

"למה לא ? " היא אמרה בעיניים מלאות דמעות והוסיפה עוד לפני שהתחלתי

להגיב "אנחנו לא חייבים להיות יחד, אתה תחיה בעולם שלך ואני שלי , אני אטפל

בילד הזה ואתה תעזור לי רק כלכלית " היא החזיקה את ידי וחיזקה את האחיזה ,

באותה שנייה דמעה זלגה מעינינו גם משלי וגם משלה. ואני לא ידעתי איך לומר

לה שבעלה חוזר , הרי הבטחתי שלא אומר . אני בעצמי אמרתי שכדאי שאיתן ידע

ראשון .

קמתי מהכיסא והסטתי את מבטי מפניה , אני לא יכול לעמוד בזה.

"זה לא אפשרי ." אמרתי בשקט והיא החלה לבכות ואפילו מעט להתחנן "למה? למה

אמיר? תחשוב על זה , אני אלמנה , אתה רווק שנינו מבוגרים מספיק כדי להביא

ילד .. אתה תהיה אבא טוב ותוכל להיות שותף בכל חלק מהחיים שלו "

היא אמרה ובכל מילה הרגשתי איך הצליל של הקול שלה חודר עמוק לתוך ראשי

ומכאיב לי יותר ויותר , יצא לי לחשוב על זה בזמן האחרון והטיימינג הזה פשוט

נוראי . "אי אפשר גלית " אמרתי בקול רם יותר וזוהי ממנה לאחור . היא התקרבה

אליי והחזיקה בידי שוב הרימה בידי את ראשי דרך הסנטר ואני הזזתי אותו משום

שלא יכולתי להסתכל בעיניה " למה? למה? " היא שאלה שוב ושוב ואני רק חיכיתי

שהרגע הזה הסתיים , נהייתה לי סחרחורת וכאב ראש ולחץ עטף את כולי בכל שאלת למה נוספת שלה עד שלא יכולתי יותר , " כי אריק חי והוא בדרך לארץ " צעקתי ושתיקה הופיעה במעבר חד .

פרק עשרים וארבע :

השתיקה הזו שאני כל כך שונא , היא הופיעה . כואבת יותר מאי פעם. נאבקתי בעצמי והסתכלתי לה בעיניים שהתמלאו בדמעות מלוחות וכואבות

"מה ? " היא אמרה במבט מבולבל אפילו כועס

"מה ששמעת " אמרתי בקור והלכתי כמה צעדים אליה

"מה אמרת , אני חושבת ששמעתי לא נכון " היא אמרה ובאמת התכוונה לזה

" את שמעת נכון , אריק חי והוא עכשיו במטוס בדרך לארץ . איתן יודע מזה והוא אמור להיפגש איתו היום ואת ויואב גם השבוע . " אמרתי וחשפתי בטיפשות הכל .

"אתה פתטי " היא אמרה והייתה מאוכזבת ממני כי חשבה שאני משקר או משהו כזה

"זאת האמת " אמרתי וממש רציתי שהיא תאמין לי

" מה נראה לך ? שזה מצחיק? " היא כעסה כל כך ומבט העצב והבקשה שלה הפך למבט שונא וכועס

" שבי שנייה אני אספר לך הכל " אמרתי והחלטתי לעשות זאת מחוסר ברירה

"תספר לי הכל ? " היא שאלה

"כן " עניתי וסימנתי לה לשבת ,התיישבתי מולה והתחלתי לדבר

" אריק לא מת, הוא חי והיה כל התקופה הזאת בחול " אמרתי ועצרתי באמצע "את לא מעדיפה שהוא יספר לך את זה בעצמו ? " שאלתי וחשבתי שזהו באמת מעשה חכם יותר

"יספר לי בעצמו? " היא אמרה בזלזול "איך? הוא יצא מהקבר שאני שילמתי עליו?"

"

"גלית תקשיבי " צעקתי קצת והתנצלתי מיד לאחר מכן

"אני יודע שאת מבולבלת ושזה נראה לך הדבר הכי מופרך בעולם , אבל אני נשבע לך , אני לא משקר "

היא הזיזה את הראש מצד לצד והעבירה את האכזבה הכעס אפילו השנאה שהרגישה לאחר המשפט הזה שאמרתי

"לא לא לא לא לא לא לא " היא אמרה שוב ושוב ושוב והתחילה ללכת הלוך ושוב בבית

נבהלתי מאוד אבל החלטתי לשמור על קור רוח
 הלכתי אליה בצעדים גדולים והחזקתי אותה חזק בשתי ידי
 "גלית , גלית , גלית " צעקתי כדי לפקס אותה ובסוף הצלחתי. היא הסתכלה עליי
 והמשיכה לבכות
 "את רוצה להירגע ולהקשיב? " שאלתי והיא הנהנה בראשה
 התיישבנו שנינו והנחתי את ידי על ידה שהייתה על השולחן .
 "אני לא רוצה לחזור לזה, השלמתי עם זה שהוא לא בחיים וזה קשה לי מדי כל
 תקוות השווא האלו "
 "אני מבין אבל אני מבטיח לך שזו לא תקוות שווא ! " אמרתי והתפללתי שלא יהיו
 תקלות
 "אריק על המטוס בדרך לארץ , הוא ייפגש עם איתן ועלמה היום בלילה ומחר
 אנחנו הוא יתגלה אלייך ואל יואב , הוא יסביר לכם הכל ואתם תמשיכו להיות
 המשפחה המאושרת שתמיד הייתם , אלא אם כן התינוק , אפילו לא תינוק , גרגר
 אורז הזה יוולד ואז החיים של כולנו יישתנו מהקצה אל הקצה , את מבינה? או
 שפשוט נעשה הפלה , אני אשלם הכל ואבוא איתך, נשמור את זה בנינו ואף אחד
 לא ידע מזה, החיים של כולנו ימשיכו וכל אחד ילך לכיוון שלו "
 אני לא מאמין שאני אומר את זה בכל !! אמרתי והייתי מופתע מעצמי
 "בבקשה שזו לא בדיחה " היא אמרה עדיין מפקפקת
 "אני מבטיח לך שזו האמת " אמרתי בקול עמוק והיא הסתכלה אליי ולא הוציאה
 שום מילה
 "אני אלך עכשיו ותחשבי על זה אוקיי ? " שאלתי אותה והיא השיבה בחיוב
 "רגע, אמרת עלמה? " היא שאלה בפתאומיות
 צחקתי קצת והשבתי "כן "
 "זה מסובך , את תביני הכל מחר , והכי חשוב תעשי כאילו שאת לא יודעת כלום ,
 זה ממש חשוב ! " אמרתי והתכוונתי לכך ברצינות.
 היא ליוותה אותי בדרך ואני הסתובבתי אליה לפני שהלכתי הסתכלתי אליה במבט
 ישיר והבטיחה שאני דובר אמת , הרגשתי שהיא מאמינה לי , או רוצה להאמין לי .
 היא חייכה אליי בחיוך השליו הזה שלה שנתן לי קצת שקט נפשי אחרי רגעים
 מוטרדים רבים

היא נשארה לעמוד בפתח הדלת בזמן שאני התקדמתי לכיוון היציאה לבית שלי מבוהל מכל מה שקרה .

התקשרתי עוד מהדרך לאיתן לוודא שהוא מגיע לפגוש את אריק ופשוט העפתי מראשי את העובדה שאימא שלו בהריון ממני .

חייגתי הוא ענה מהר מכפי שיכולתי לדמיין

"אמיר? " הוא ענה מרוגש

חייכתי . "כן " השבתי ושאלתי "אתה זוכר היום ?"

"זוכר? אני לא מצליח לעשות שום דבר אחר חוץ מלזכור "

צחקתי ושאלתי אם עלמה באה והיא אמרה בקול שובב

"בטח מה חשב שנפטרת ממני " צחקתי והמשכנו לדבר על שטויות

סיימתי את השיחה שנייה לפני שהגעתי הביתה ונעצרתי בפתח הדלת , נשמתי נשימה עמוקה , כזו שמסמלת רוגע , סגירת מעגל , הקלה . הוצאתי את המפתח פתחתי את הדלת ונכנסתי אל הבית , נהנה מהניקיון שנמצא בו.

אריק התקשר , עניתי במהירות מפחד מחדשות רעות .

"הכל בסדר " אמרתי בלחץ מיד

"כן בטח למה קרה משהו? " הוא שאל לחוץ יותר ממני

"לא לא " אמרתי כדי להרגיע אותו

הסתכלתי בשעון ואמרתי בפליאה "איך אתה מתקשר אתה לא בטיסה , מה הגעת כל כך מהר? "

"עצרנו , יש החלפת מטוסים . " הוא ענה ונרגעתי

"אתה קולט מה עומד לקרות ? כי אני צריך להזכיר לעצמי כל פעם מחדש " הוא אמר מאושר כל כך

"תזכיר לעצמך עוד קצת , עוד מעט זה קורה , אתה יורד עם המונית אצלי ואנחנו נפגשים עם איתן ועלמה מסבירים להם הכל , תישארו לישון פה אם תרצו ומחר תיפגש גם עם יואב וגלית " אמרתי כמו פקודות , החלפת בתפקידים מוזרה קוראת פה .

"אוקיי " הוא אמר נהנה מהחילוף

"אני צריך לעלות הוא אמר וניתק את הפלאפון , תחושת הקלה מילאה אותי.

הזמן עבר כל כך לאט ושיחת הפלאפון של אריק הרגישה כאילו לעולם לא תגיע ,
היא באמת לא הגיעה , משהו משמח יותר הגיע .. הוא !

פרק עשרים וחמש :

הדלת נפתחה ללא שום דפיקה , הייתי אומר שזו סוג של חוצפה , לא מנומס לפתוח דלת של אנשים מבלי לדפוק ולקבל הזמנה , אבל למי אכפת ? אריק פה!! אני לא מאמין

הוא עמד שם עם העמידה הזקופה והמרשימה שלו עם חיוך נערץ קורן מאושר.

לא ידעתי מה לומר לעשות , לדבר? לחייך? לשתוק? לבכות?

הרכרוכיות מילאה אותו בזמן האחרון גרמה להערצה שלי כלפיו לפחות . אבל אני כל כך שמח לראות אותו .

נעמדתי ותחושת ההפתעה נראתה על הפרצוף שלי

"אתה באמת כאן? " שאלתי עם חיוך עצום שהתפרס על פניי

הוא חייך ולא אמר דבר.

הרגשתי שהזמן עוצר , ששום דבר לא קורה , שכל המחוגים בכל השעונים הפסיקו

לתקתק, שהמכונות בחוץ שצופרות בקול רועם שבקו חיים, כל עוברי האורח

ברחוב נעצרו וכל האנשים שמילאו את חיי נעלמו מהם ורק הוא נשאר בהם. האדם

הזה שכל כך הערצתי שכל כך רציתי לידי, ליד משפחתו , הוא כאן פשוט עומד

לידי ובקרוב חוזר לחייהם של איתן, יואב, גלית, עלמה .. וסוף סוף יוצא משלי .

אני יודע שזה מצחיק , אני כל כך רוצה שהוא יחזור לחיי כדי שיוכל כבר לצאת

מהם , ואז אוכל להתרכז בדברים אחרים מלבד המשפחה שלו ולהתרכז בליצור

אחת כזו משלי .

הוא הניח את 2 התיקים ליד הדלת והתקדם לעברי , לא אמר מילה רק הלך

לכיווני במהירות עם חיוך צחור על פניו וחיבק אותי בחיבוק גברי מלא שמחה ,

תקווה , אושר אין סופי שקשה לי לתאר במילים , הרגשתי שתחושת ההערצה

החליפה מקום ועברה אליו כלפיי . התגאיתי בזה מאוד וחיבקתי אותו חזרה .

הוא עמד מולי והסתכלנו אחד על השני די הרבה זמן עד שהחלטתי לשבור את

השתיקה ולהכניס קצת לחץ לעניין

"איתן ועלמה אמורים להגיע תכף " אמרתי לחוץ ובאמת הרגשתי כך

"איתן, כל כך התגעגעתי אליו " הוא אמר ברכות שמעוררת השראה

חייכתי ולא היה לי מה לומר , הרי התפקיד שלי הוא להקשיב ולתת עצות , לדבר

ולשבור מתחים של אחרים אני ידוע .. אבל שמדובר בי זה קצת קשה לי .

"אני אתקשר אליו שיגיע?" שאלתי והחלטתי פשוט לזרוז את התהליך

"כן" הוא ביקש

חייגתי לאיתן והוא לא ענה, הפלאפון שלו היה כבוי. הלוואי שלא תהיה בעיה. חייגתי לעלמה ולמזלי היא ענתה, הסדרתי נשימתי ואמרתי להם להגיע, הם התרגשו כל כך. איתן בקושי דיבר עלמה השתמשה בהומור אני הייתי מתוח ומובך אריק חייד בלי מעצורים. הרגשת האושר הזה הייתה מושלמת לולא הילד שלי לא היה נמצא בתוך הבטן של אם המשפחה הזו ..

עוד לא עברו כמה דקות ודפיקה נשמעה ומשכה את מבטינו אל הדלת. אריק נעמד ואני סימנתי לו להירגע והלכתי לכיוון הדלת, פתחתי אותה ועלמה ואיתן עמדו שם, מחזיקים ידיים ומסתכלים ישר מחפשים משהו, את אריק. זויתי מהדלת כדי לא להסתיר להם אחד את השני וצפיתי מהצד ברגע המרגש המבטים של איתן ואריק נפגשו והם בהו אחד בשני כאילו רק הם קיימים בעולם אריק הלך אל איתן ואיתן ניתק את ידו מידה של עלמה והתקדם אף הוא אל אריק, עלמה הסתכלה בעומק על איתן וחייכה.

אריק חיבק את איתן חיבוק אוהב כל כך ואיתן אחז בו בחוזקה, כולם התרגשו והזילו דמעות ללא מעצורים. הגעגוע הכואב וסגירת המעגל המסמלת את סופו הורגשו בדירה שלי ואני שמחתי יותר מאי פעם על המפגש המבורך הזה שקרה בו, החדר הזה שמלא בבעיות ומטרות לחשבונות נפשיים, החדר הכואב הממורמר הסובל, הופך לחדר של התחלה טובה לסוף עצוב.

עלמה נעמדה לידי ואני התאפקתי לא לחבק אותה שנינו הסתכלנו על החיבוק המרגש ואריק סימן לנו להצטרף, עלמה התקדמה לעברם וזה נתן לי דחיפה ללכת גם. אריק הושיט את שתי ידיו ופרס אותן על כתפינו עד שהחלטנו לשבת ולדבר. אני התיישבתי על הכורסה האפורה שלי וכולם התיישבו על הכיסאות שליך השולחן, עברתי לכיסא כדי להיות קרוב אליהם והשיחה הכל כך מבורכת התחילה "אני אסביר הכל" אריק אמר והתחיל לדבר.

פרק עשרים ושש:

"קדימה" האין בו איתן וכל האהבה והגעגוע הפכו לכעס, כנראה שרגשות הטינה

לא באמת יכולים להיעלם

אריק חייך ועלמה בהתה בו בציפייה

"רגע " אמרתי לפני שהוא פתח את פיו

"מה" אמרו כולם ביחד

"גלית ויואב , אתם לא מעדיפים לחכות להם במקום לחזור על הסיפור שוב ? "

"לא ! " איתן סרב בתוקף

"אמיר צודק " אמר אריק ואני הייתי טיפה גאה.

"אנחנו, כלומר הוא .. רוצה, צריך תשובות." חידדה עלמה

"אני מבין ומבטיח שאספק לכם אותן , זה פשוט קצת מיותר לחזור על דבריי

פעמיים " אמר כתשובה אריק

"אז נגיד להם שיבואו לפה ותסביר לנו הכל " אמר איתן בסוג של חוצפה

נשימתי נעצרה והרגשתי מבוהל , שגלית תבוא לפה .. ואם אריק יבחין בשינוי שחל

בבטן שלה ? למרות שלא שמים לב, אפילו אני שיודע בוודאות על כך לא שמתי

לב , אבל בכל זאת, אריק בעלה ולא ראה אותה הרבה זמן ובנוסף לקשר המשפחתי

שלהם הוא האדם הכי חד הבחנה שאני מכיר . כל זה ביחד גרם לי ללחץ נוראי

בכל פעם שהזכירו את שמה .

"אני מוכן להכל ילד שלי " אמר אריק עם מבט אוהב בפניו

איתן הסתכל על עלמה במין בקשה והיא אישרה לו עם העיניים

"אני מחייג לאימא " אמר איתן ואני הרמתי את מבטי והרגשתי את חום גופי עולה

מרגע לרגע .

"מה תגיד לה? " שאלתי בניסיון לעצור אותו

"שתבוא לפה קודם ואז היא כבר תבין הכל "

אריק לא הזיז את עיניו מהפלאפון של איתן וחיכה בקוצר רוח לשמוע את קולה ,

הגעגוע שלו אליה בלט ואני ניסיתי להתעלם

"אימא " אמר איתן ועלמה הניחה ידה על כתפו

היא כנראה נענתה לו והוא השיב לה " בואי לאמיר , עכשיו , עם יואב " היא הסכימה והוא ניתק את השיחה . כולם היו מופתעים מכך שהיא לא שואלת שואלת, מלבדי, ידעתי שהיא לא מופתעת מכלום ויודעת על אריק ממני .. התחננתי לאלוקים ששום דבר ישתבש עד שנחליט מה אנחנו עושים .

דיברנו קצת עד שהרגשתי שאני לא יכולה לשבת יותר, הלכתי למטבח והכנתי 3 כוסות קפה לי לאריק ולגלית, הנחתי בקבוק לימונדה וקערת עוגיות על השולחן וחזרתי לשבת בכיסא, שמעתי את קול המכונית של גלית ונעמדתי מיד אריק ואיתן ישבו אחד ליד השני ועלמה הסתכלה אל החלון שממנו הגיע הרעש אריק ליטף את איתן וסימן לו ללכת לפתוח את הדלת . אני התרכזתי בלא להתעלף בזמן שהדלת נפתחת ויואב וגלית עומדים שם. גלית עם פרצוף מוטרד ויואב עם פרצוף עצבני .

"מה היה כל כך חשוב ? " אמר יואב עצבני לאיתן
איתן חייך בגאווה והסתכל על אריק , יואב נכנס ורצה לראות על מה איתן מסתכל כל כך מחויך , הוא ראה שם את אביו , את אריק .

מעולם לא ראיתי את יואב כל כך מופתע , מבוהל וחסר מילים . גלית נשארה בפתח הדלת מבוהלת ומפוחדת קול הנפילה של יואב והמפגש שלו עם הרצפה עורר את שנינו וכולם נאספו סביבו , יואב התעלף ברגע שראה את אריק וגם איתן הגאה והמרוצה נבהל ובא לעזור לו . עלמה הרימה לו את הרגליים ואיתן התקרב לפניו ונתן לו סטירות חלשות בלחי . גלית ליטפה את שערו והתעלמה מאריק , הוא לעומת זאת לא הזיז ממנה את מבטו . היא הרימה את ראשה ומבטיהם נפגשו , העיניים של שניהם התרחבו והתמקדו אחד בעיני השני . אריק תפס בלחייה והקים אותה מהרצפה , שניהם נעמדו והוא נישק וחיבק אותה באהבה מטורפת , והיא פשוט קפאה , כמעט התעלפה גם היא . איתן ועלמה נשארו עם יואב ואני עמדתי מהצד והתרגשתי מהרגע המדהים הזה. "יואב " צעקה עלמה בעודו פוקח את עיניו והפרידה את החיבוק של אריק וגלית . איתן עזר לו לעבור לישיבה ואני הבאתי לו כוס מים .

"אבא ?" אמר יואב כל כך מבוהל

אריק חייך וליטף אותו בעודו מחבק את גלית "כן, יואבי , זה אני "

"עלמה? אמיר? מה קורה פה? " הוא אמר מבולבל

"אני אסביר הכל , שתה מים " הוא אמר והגיש לו את הכוס שהבאתי

עלמה עזרה ליואב לקום ולהתיישב בכיסא וכלנו ישבנו מסביב לשולחן
"קפה?" הצעתי לאריק וגלית, הם חייכו והודו לי
יואב שם את ידו על המצח והחליק אותה מטה עד הצוואר איתן נשאר תקוע עם
אותו חיוך ילדותי ולעלמה לא הייתה הבעה על הפנים, גלית נראתה מבוהלת
ולחוצה.
"אבא, הם כאן.. תתחיל" ביקש איתן בלחישה
אריק הנהן בראשה והתחיל לספר הכל, פרטים שאפילו אני שכחתי שקיימים:

פרק עשרים ושבע :

"אתם יודעים במה אני עובד, כלומר עבדתי? " שאל אריק ועבר עם מבטו אחד אחד

"בצבא " ענה יואב בטוח בעצמו

"ומה עשיתי בצבא ? " שאל אריק בהתחכמות והשתיקה הבהירה שאף אחד לא יודע

"לפני שנעלמתי עבדתי בצבא ובמוסד וביצעתי מבצעים רבים שעברו רובם בהצלחה , עד למבצע האחרון שהשתבש .. המבצע הסתבך ברגע שעברתי את הגבול ונחשפתי , אנשים גילו מי אני והבינו שהמשלחת שהייתי חלק ממנה הייתה משלחת של ישראלים , האנשים האלו חיפשו אותי זמן מה עד שהמפקדים שלי החליטו שכדאי שכולנו נביים את המוות שלנו וכך החיפושים אחרינו ייפסקו ואתם גם האיום הבלתי ממומש על המשפחות שלנו . פיזרו אותנו בארצות העולם שכרו לנו מלון וסיפקו לנו כסף ומקומות עבודה . אני ידעתי שאיני יכול לתת למשפחה שלי לשאת את הפחד הנוראי הזה ויחד עם זאת ידעתי שאלו לא רק איומים . שכרתי את אמיר שבעל רישיון פסיכולוגיה וגר קרוב לביתנו , שיהי איש הקשר שלי בארץ , הוא העביר לי את המידע על חייכם "

"עקבת אחרינו ? " שאל אותי יואב באמצע מילותיו של אריק

"לא הוא לא עקב אחריכם .. הוא העביר לי את מה שסיפרתם לו במפגשים ואני דאגתי שתקבלו עזרה כלכלית , הייתי מעורב בחייכם יותר מכפי שאתם יודעים, לא נטשתי אתכם אלא שמרתי וגוננתי עליכם "

"אז איך חזרת לארץ ? " שאל איתן בחכמה

"אתה דואג? " ענה אריק בחיוך וקריצה "אחרי שהבנתי שאתה ועלמה הרבה יותר חכמים מכפי שתיארתי לעצמי ושאם לא אחזור לארץ רק אסבך את המצב יצרתי קשר עם המפקדים שלי בארץ ולחצתי עם חבריי למשלחת שיעזרו לנו לחזור ארצה . הם הבטיחו לנו שמתישהו נוכל לחזור לחיינו אחרי שייפתרו כמה בעיות אבל באותו הזמן לא יכולנו לסכן כל כך הרבה אנשים , האנשים שלי התלכדו יחד למשימה בלתי נמנעת לאחר סבל וגעגוע ממושך של כולנו . הסיכון הרב שלקחנו היה לטובה והבעיה נפתרה , הושג לכולנו אישור לחזור ארצה , אמיר עזר לי לארגן

את כרטיסי הטיסה ושלחו לי דרכון מזויף , כך שעדיין אף אחד לא יודע שאני חי .
 אספתי את כל הכסף שהיה לי והגעתי לכאן "

"איך עלמה ויואב קשורים ? " שאל יואב וניסה להבין

"איתן ראה את אריק בטלוויזיה במשחק כדורגל כשעבד בתור שומר,אני בדיוק
 הייתי אצלכם , אז שהלכת לקנות פופקורן , הוא סיפר לי ואנחנו חיפשנו את אריק
 ופנינו לאמיר " אמרה עלמה ונראה שחוששת מתגובתו של יואב. יואב שתק .
 לפתע בלי שום סימן מוקדם אריק קם מהכיסא שלו הכניס את היד לכיס האחורי
 והוציא שקית קטיפה חומה עם חוטים זהובים בקצה שמשמשים לסגירתה
 ולפתיחתה , אריק הסתכל עליה כמה שניות וליטף את הקטיפה הנעימה . כולנו
 בהינו בשקית בסקרנות .

אריק הרים מבטו אלינו והפנה את עיניו כל פעם לאדם אחר שישב סביב השולחן
 חייך חיוך זעיר ואמר , בעיקר לגלית :

"אתם יודעים , אצל האינדיאנים יש כללים מאוד ברורים , גבר נלחם בשביל
 משפחתו וצריך להוכיח הרבה דברים לפני שמקים אותה ותוך כדי . יש הרבה
 מלחמות בשבטים פרימיטיביים ומין הסתם הגברים יוצאים להילחם ומשפחתם
 מחכה להם "

"הגברים? מי אמר שנשים לא נלחמות ? " אמרה עלמה ואני הערצתי אותה , נשים
 עצמאיות זה כל כך מרשים.

יואב הסתכל עליה במבט קשוח ולא חייך אפילו טיפה בעוד איתן משמיע צחקוק
 קטן ששובר את המתח.

אריק מגחך גם הוא וממשיך במילותיו

"בכל אופן אצל האינדיאנים זה כך , גבר יוצא למלחמה אחת ארוכה וכשחוזר ממנה
 הוא מביא לאשתו ולילדיו נוצת עוף שהשיג במסע הממושך , בנוצה זו הוא מבטיח
 לא לעזוב יותר את ביתו , להילחם על משפחתו , ולא לנטוש , לעזוב, לטובת
 מלחמה אחרת " הוא מתקן את עצמו ופותח את שקית הקטיפה , מוציא ממנה
 נוצה שחורה מיוחדת מחזיק אותה בידו ומבטיח "לעולם לא אעזוב יותר , בשביל
 שום דבר . "

לאיתן זלגו דמעות התרגשות ואני השתדלתי לשמור על שלי עצורות. "אני מבין אותך אבא, היית צריך לברוח כדי להגן עלינו, אבל למה גרמת לנו לחשוב שאתה איננו, למה לא הסברת לנו את המצב?"

"למה בכלל עשית את זה אם ידעת שאלו יהיו התוצאות?" שאל יואב בטון

מאשים

"אני לא ידעתי שאלו יהיו התוצאות, המבצע השתבש וגרם למצב הזה." ענה לו

אריק

"העיקר שאתה כאן" אמרה עלמה בחיוך ואהבתו של אריק אליה רק גברה "אני צריכה ללכת לשירותים" אמרה גלית וקמה "איפה זה?" היא שאלה כאילו לא יודעת ואני הבנתי את הרמז "בואי אראה לך, תמשיכו" אמרתי והובלתי אותה, אף אחד לא שם לב.

הגענו לחדר השינה והסתכלתי עליה במבט שואל

מחר אעשה הפלה וזה יהיה מאחורינו, אף אחד לא יודע ולא ידע שום דבר החיים שלנו ימשיכו כרגיל, כל אחד בדרך שלו. "היא אמרה והלכה בעוד אני נשאר עומד במקום מופתע מהקשיחות והישירות שלה. בנוסף לכך שהייתי מופתע, הייתי מאושר. חזרתי לשבת עם כולם ואריק המשיך בנאומו כשראה שכולם נוכחים

"אני מבטיח שבפעם הבאה שאתקל בדילמה בין האמת הכואבת לשקר המלטף,

אבחר באמת."